

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 60^ο

ΑΡΙΘ. 272

Ό,τι λεφτοδάκια κοινοποιούσαν οι δύο φτωχογενναίκες, με την ξένη δουλειά, τους ταίπαρε ο Βαγγέλης για να μεθοδεύσει τις ταβέρνες και να χαρτοποιήσει. Έτσι με όλους τους κλέφτες του χωριού. Η ταβέρνα του πατέρα ήταν ο Βλάσης ο Λάμπρας, ο Γιώργης ο Τσεβός και κείνα τα παστρικά τ' αδέρφια οι Καμπαλιώτες. Όλοι τους ένας κ' ένας, περασμένοι ποδάρ από τις φυλακές του Παλαμηδίου, ποδάρ από την Παλιά Στρατόνα ή από το Ρίο...

Στο τέλος, σήμερα—λέγανε οι γιοιόλες—ο Βαγγέλης έμαθε από τις κακές γλώσσες πως η μάνα του είχε ένα γερό κομπόδεμα, ως τρεκόσια τάλλαρα, λέει, συναγμένα από τα κοικουλίδια που έκανε κάθε χρόνο και τα φύλαγε για την καμένη τη Χρυσό. Έκείνα τα παρδάκια κ' αυτό το καλόνι ήταν δηλαδή η προίκα της...

«Το λοιπόν, ο προκομένος ο γιος της ήθελε και ζήτησε από την Παναγιώ να του δώσει τα τάλλαρα. Κείνη την ώρα η Χρυσό έλειπε στα περδόνια για μουρόφυλλα.

«Γιό! δώσε μου κείνα τα λεφτά!... Πού τάχεις κρυμμένα; λέει ο Βαγγέλης απότομα.

«—Τί λές, παιδάκι μου! Πού να τάβρω γώ τα λεφτά;

«—Δώσε μου τα τάλλαρα, λέω!

«—Τάλλαρα; Ποιά τάλλαρα;... Ποιός σου τάπε πάλι αυτά τα παρδάκια; του απολογείται η δόλια η Παναγιώ και άσπρισε σαν το πανί.

«—Μωρή! (ζούγισε με μία φοβερή βλαστήμια ο Βαγγέλης) τα δίνεις ή δεν τα δίνεις;!

«Και άρχισε να σπάει τα σουτάρια και τις κασέλες. Κάνει η κακομοίρα η μάνα να τότε κρατήσει, της τραβάει κατάστημα δύο μαχαριές, και πέρνει τα βουνα και τα λαγυδάκια.

Αιτά κ' άλλα τέτοια λέγανε οι γιοιόλες του χωριού, στοργυλοκαθισμένες σε μιάν άσχη. Και ύστερα έφρόσθησαν το θρηνητικό επίλογο:

«—Καμωρή Παναγιώ, τί σου γράφω! Να πάς από τον γιο σου, το μαχαίρι... Καμωρή, Παναγιώ, άτυχη!...»

Και η μαχαρωμένη άπάνω στο κορβό, σχεδόν άναίσθητη από τους πόνους, άφηνε ένα βραχνό ρόγχο κ' έβγαζε ματωμένους άφρονες από το στόμα... Γονιμμένη στο πλευρό της—η Χρυσό, έλαιγε χαλαρίζοντας τα τώρα κ' ένα βρεγμένο πανί, που το βουτούσε σ' ένα μικρό μαστέλο γεμάτο νερό. Και το νερό γινότανε κατωκάνα...

Κόνεψε το βράδι...

Από το παρόθυμο του ιδόγειου της κορά Παναγιούς—που το είχα άρρηκτα έπληθε άνοιχτο, για ν' αερίζεται η πληγωμένη—φαινόταν κ' ήλιος να γέμει κατά τα βουνα και τα σύγγερα του κελιδόντων κατωκάνα, σαν άχριστον αίμα.

Βαθιά ποησία βασιλευσε τώρα μέσα στην κάμαρα της μαχαρωμένης.

Έλαβα, από μακριά, άκούστηκε μία βοή, ένας θόρυβος, που δόοντα γινότανε δυνατώτερος, έρχότανε από κοντά... Πέντε-έξη χωριατόπουλα, τα ίδια πάλι, χυθθηκαν σά δαιμόνια μέσα στην ήσυχη κάμαρα, ξεφώνιζοντας:

«Τόνοι φέρνουνε το Βαγγέλη!... Τόνοι φέρνουνε! Τόνοι πιάσανε στα Ρεζά κοντά στο Πλάτ Ρέμα! Βγάτε να τότε δητε!...»

«Όλες η γυναίκες που ήταν μέσα στην κάμαρα, πετάχθηκαν έξω, στο δρόμο, ενώ ίδουν το φανάρι, τον κακοδόχο».

Η μαχαρωμένη φαίνεται πως άκουσε τ' όνομα του γιού της, γιατί σε μία στιγμή άνοιξε τα μάτια της και κοίταξε γύρω, μύχοντας τρερίσμα.

Και σε λίγο φάνηκε από μακριά η συνωδία που προχωρούσε άρχη και σιωπηλή... Οι δύο χωροφύλακες είχανε στη μέση το Βαγγέλη, με τα σίδερα στα χέρια, κ' ο έπονοματάρχης έρχόταν από πίσω, κρατώντας την άσχη του σκουπιδιού, που είχε λιτωμένο σφιχτά από το μπράτσο τον εγκληματία.

Ο Βαγγέλης ήταν σε χάλια, Άνέμματος, με τα ρούχα ξεσκισμένα από τα κλαριά του λόγγου. Κάπου θάγε πέσει, θάγε χτυπήσει, γιατί αίματα τρέγανε από το μέτωπό του και του κοκκίνιζαν τα γένεια και το άλατσαδένιο πουκάμισο... Κοίταζε γύρω με άγριες ματιές, μα δεν έβγαζε άσχη από το στόμα του.

Πίσω έρχόταν ο τρίτος χωροφύλακας, σέρνοντας τ' άλωνα από τα χαλινάρια, και γύρω ένα σωρό παιδιά του χωριού, που ήταν δλο άναστατωμένο.

Η συνωδία έβγαζε τώρα στο σπίτι της Παναγιούς, που βρισκόταν έτοιμα στο μεγάλο δημόσιο δρόμο... Έκείνη είχε σπλημένα τα μάτια στο άνοιχτο παρόθυμο και κατρερούσε...

Και τότε, σαν έφάνηκε ο γιος της σιδεροδεμένος άντικα, γίνηκε μία σκηνή

ΤΑ ΚΟΛΠΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΝΟΥΜ

ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΚΕΡΑΜΙΔΙΑ

Ο περίφημος Μπάρνομ, ο μεγάλος Άμερικανός έπιχειρηματίας, ίπποδρομιών, άναφέρει το εξής χαριτωμένο ανέκδοτο στα άπονημνεύματά του:

«Μία μέρα, παρουσιάστηκε στο σπίτι μου ένας άγνωστος, ο οποίος μου είπε ότι στερείται των πάντων και με παρακάλεσε θερμά να τον ίπποστηξώ».

—Θέλεις να σε πάρω στην ύπηρεσία μου; τον έρωτησα.

—Έσχομαι με μεγάλη ευχαρίστηση, άπάντησε έκθετος.

—Καλά λοιπόν, θα σου δώσω δύο δολάρια την ήμερα. Άντε, τώρα ποιά θα είναι η δουλειά σου, την ποίαν θ' άρχισες σήμερα; Μιλάρης πέντε κεραμίδια στα χέρια σου, άτ' τα οποία το ένα θα το βάλεις στη γωνία της όδοι Μπρόντγουεϊ, το δεύτερο κοντά στο μουσείο, το τρίτο στη γωνία της όδοι Βέσση, το τέταρτο άντικα από το σπίτι του Άγιου Παύλου.

—Και το πέμπτο;

—Αυτό θα το κρατήσεις μαζί σου. Θα περπατάς με γρήγορο βήμα, δεν θα γυρίζεις να κοιτάξεις ούτε δεξιά, ούτε άριστερά, θα γρήγος κατά τον ίδιο τρόπο, θα ξαναπεράσεις μπροστά από κάθε κεραμίδα και θα το άλλ'όχις μ' εκείνο που θα κρατάς στο χέρι σου. Θα σκε-

σαι λίγο μπρος σε κάθε κεραμίδα, σαν να σκύλλοις, και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

—Και τότε πάλι σου θα βγει στην όψη η κεραμίδα άπάντησε στις έρωτήσεις μου.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

N. S.

Η φυσιογνωμία της φασφουρίζουσα από χάριν και νοστιμάδα, ή πλουτέτα της κοινότητας, ή κινήσεις της ρυθμικές, ή όμιλία της θελκτικής, το στόμα της φράσεται και τα δόντια της σερά μαργαριταρών. Άφελής και συμπληρωτική, κατέκτησε την συμπάθειαν και των πλέον μειωμένων. Το ντύσιμό της μελετημένο, διακρίνεται πάντοτε για την καλαισθησία και κοκετταρία της.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Την παρελθούσαν εβδομάδα άρχεται ίπαιθρια κοσμική συναθροίσις άμύλλοις σε καλλιτεχνικές συνθέσεις τουαλεττών και σε σύμπελα που τα διέκρινε Παριζιάνικα αισθή.

—Έκ των πλέον έπιτυχών το δαδέν εγκάρντεν πάρτυ παρά τω κ. και τή κ. Γ. Κωνσταντινίδη.

—Η άιδε Αίλη Κωνσταντινίδη άπεριγύρτον όρωσότητος και κομψότητος με μοναδική μελέτη κοπής, με πούλα λείκα και καπέλα θαυμάσια από καστόρι και φάβα, συντονισμένο με το φρεσέ.

—Η άιδε Αίλη Κωνσταντινίδη άπεριγύρτον όρωσότητος και κομψότητος με μοναδική μελέτη κοπής, με πούλα λείκα και καπέλα θαυμάσια από καστόρι και φάβα, συντονισμένο με το φρεσέ.

—Έμψυχες Παριζιάνικες βινιέτες ή άιδε Άξελος με κόκκινο κρεντέ-σιν, με πούλα λείκα, ή άιδε Άέλα Βόγλη πολύ σιν τουαλέττα από κρεντέ Μπίσμα κίτρινο και φάβα όμοιοχρυσή, ή άιδε Λουίζ Ντεντλά με άσπρο κρεντέ-σιν και φάβα καπέλλο κίτρινο, γαριφωμένο με λουλούδια, ή άιδε Άλ. Φορστέη μελέ-σιν, και γκαρ, ίδαν-κιν σινολιν, ή άιδε Άέλα Δ. Σκαναβή με τουαλέττα θαυμάσια έμψυ-κιν, φόντο καφέ και λουλούδια κίτρινα και καπέλλο κίτρινο, ή άιδε Α. Άντονοπούλου με τουαλέττα που διακρίθη για την χάριν της, μελετημένη συνδυασμένη με ρού.

—Έξαιρετικά έλγαντική εμφάνισις ή κ. Κογεβίνα με σύνολον φρεσέ.

—Το κολικέον πλουσιότατον, συμπεριελάμβανε θαυμάσια παγωμένα φρούτα.

—Όρχήστρα έκτακτος εγκάριστη, έπαιξε έκλεκτες συνθέσεις.

—Την παρελθούσαν Δευτέρα δεξίσις-μαστία παρά τή κ. Μαίρη Μεταξά επί τη εύκαρία των γάμων της άνεργίας της άος Ν. Μεταξά μετά τω κ. Βογιατζίδη.

—Η νύξη πολύ όμορφη, έφερε τουαλέττα που την διέκρινε τέχνη και κοκετ.

—Παρέστη έκλεκτή μερίς της Αθηναϊκής κοινωνίας, μεταξύ των οποίων ή πλέον θαυμαστική εμφάνισις ήσαν ή κ. Η. Πετροπούλου με χαριτωμένη τουαλέττα, ή κ. Αιδεράτου με θαυμάσια τουαλέττα με άπόχρους κίτρινη, ή άιδε Ν. Τσαγγή, ή κ. Γ. Πανά με μαρμέ μελέ και μπρόντε.

—Το παρελθόν Σάββατον μουσικών άπόγευμα παρά τή κ. και τή κ. Ν. Νικολαΐδη.

—Έκτακτος όρωα εμφάνισις ή άιδε Νικολαΐδη με φρεσέ άράση ντεγκραντέ.

—Οι κεκλημένοι άπλησαν το τεχνικό τραγούδι της άος Ντέης Δημητριάδη, ή όποια άπέδωσε τις «Άρες της Όλμης» με σπανίαν μουσικότητα και τέμπο γοητευτικό, ή άιδε Νάις Νικολαΐδη έξέτελεσε την Βάλς του Μοσχόφου με τέχνην θαυμαστήν.

—Μεταξύ των κεκλημένων ήσαν ο κ. και ή κ. Πετροΐδη με τουαλέττα κίτρινη συνδυασμένη με λείκα, ο κ. και ή κ. Κοιμανοΐδη με Ρομαντίκ με έλγαντικό σύνολον άσπρο, ή κ. Λιμαντοπούλου με Ρομαντίκ με μελέ-σιν, ο κ. και ή κ. Γουτάρη με μελέ-σιν, ή κ. και ή άιδε Ροσσέτη γοητευτική όμορφιά με φρεσέ φρεσέ έμψυ-κιν και καφέ λουλούδια, ή άιδε Χαρκοζόπου με κίτρινο σύνολον.

—Την παρελθούσαν Τρίτην άπέδωκε εις το ύπερωμενέον «Έργονέας».

—Παρουσιάσαν πολλές Άθηναϊκές κοινότητες, μεταξύ των οποίων ή κ. Ζ. Χροσβελάκη με τουαλέττα μελέ-σιν και καφέ, ή άιδε Μανιάση με Ρομαντίκ, πολύ όμορφη με σύνολον άσπρο και μαύρο, ή κ. Πετροΐδη με τουαλέττα άντιστοιχούσαν την τελευταία λέξη.

ΘΥΜΗΘΗΤΕ

Να πάρετε μαζί σας στην έξοχί, που θα πάτε, στο βουνό, στο δάσος, στην άρχοντοσύνη, στη λουτροπόλη

ΤΗΝ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ"

τον μοναδικόν αυτόν σύντροφόν κάθε ήλικας, το περιοδικό τέρας, το περιοδικό-άπόλαυσις, το περιοδικό-θαύμα, που μόνον ή δυο παλιγγεννημένοι με είκόνες της «Παναοθήκης» του, που δημοσιεύονται τακτικά από βδομάδα και που μπορούν και να κοσμευθούν για το σπίτι ή το γραφείο, στοιχίζουν 25 δραχ. έκαστη...

H MONTAIN

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΑΕΚΑ 7 (Τηλεφ. 52-03)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Έπ'αυτομάτ' δι' έν έτος... Δραχ. 120|| Έπ'αυτομάτ' Διό. Άγγλίας Μία και δι' έλλην την Άσκήν και Βελγίων Κοινά έτηρία συνδρομή Σελίνια 24. Αι έπιστολαί και τα χρηματικά έμβλήματα δέον ν' άπευθύνονται προς την Ιδιοκτήτην του «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ.

Τα προηγούμενα τέλη τιμούνται δραχ. 3

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ": Έν Άμερική Μτ D. STROYMBOS 261 W. 85th Str Ne -York U. S. A και έν Αιγύπτω—Σουδάν ο κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΣΑΡΑΦΗΣ, 12 Cheikh Soliman Pach, Αί-χαλ-Ιrie και έν Βελγίω Κεγκό ο κ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΔΗΣ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ δι' την καθ' όλην πόλιν του ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ: NEW YORK NEWS AGENCY, GENERAL P. O. BOX 497, NEW YORK, C. I. T. Y, που δέον ν' άπευθύνονται. οι έπ'αυτομάτ' εναντιονομούν.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΠΕΛΟΥΣΙΑ ΔΕΝΤΡΑ

Έκτος από τα γιγαντιαία δέντρα των δασών της Άφρικής και της Άμερικης, των οποίων ή ήλικία άνέρχεται σε πολλούς αιώνας, υπάρχουν και στας άλλες ήπειρους δέντρα άξιοσημείωτα για το μέγεθος των. Έτσι στο Δελφινάτο της Γαλλίας βρίσκεται μία καστανιά, της οποίας ο κορμός έχει περίμετρο δώδεκα μέτρων. Επίσης στας Ινδίας βρίσκονται δέντρα με περιφέρεια άνω των μέτρων. Επίσης παμύνηστα δέντρα είναι κ' ή καστανιά της Αϊτίας, καθώς και ο πλάτανος του Πλοκαρίου στη νήσο Κω, στη Βοστώνη της Άμερικής.

Έκτος από άμνημονεύτον έτών μία φηγός, της οποίας το μέγεθος είναι καταπληκτικό. Τα περιμετρήματα όμως άτ' όλα τα δέντρα είναι ή φύλλα της Βυτερόβερης, ή όποια βρίσκεται κοντά στο Νιουκαστλ και έχει περίμετρο δώδεκα μέτρων. Ο κορμός της, ο οποίος έχει κοφτερότητα από τον καιρό, είναι γεμάτος χόμια και λιβάδια. Οι έ-κτα δριφύνοι κλάδοι της ύπαστηρίζονται από 111 κολώνες, ή περισσότερες των οποίων είναι από πέτρα πελεκημένη. Δύο μεγάλα κλάδοι της φτάνουν σε ύψος 22 μέτρων. Άπάνω σ' αυτό το τεράστιον δέντρο ύπάρχει μία έπιγραφή χρονολογημένη από παλαιωτάτων έτών, ή όποια επιβάλλει την ποιήν του άκροτηριωμού της χειρός σε κείνον που θα τολμούσε να έπιφέρει την παραμικρότερη βλάβη σ' αυτό.

Στην κορυφή του δέντρου τα κλαδιά σχηματίζουν μία χαριτωμένη κοίνα, όπου φτάνει κανείς άνεβαίνοντας μία σκάλα και βρίσκει χαμο-κέρασο, τα όποια φηγορούν άτ' τις ρίζες των κλαδιών. Άν και δεν είναι άκριβώς γνωστή ή ήλικία αυτής της φηγός, φαίνεται ότι πλη-σίζει τα 1500 χρόνια από διάφορες έρευνες ένδεξεις.

Επίσης άξιοπερίεργη είναι και ή φηγός της Όττλάν εν Αλμπία, ή όποια έχει διάμετρο 5 μέτρων και περίμετρο 14 μέτρων στη βάση. Πολλά κλαδιά της έχουν περίμετρο 5 μέτρων και ή κοιλότης που σχηματίζεται στον κορμόν της είναι περίπου δύο μέτρων. Επίσης σπουδαία είναι και ή φηγός της Άλλουβιά, ή όποια έχει περίμετρο 14 μέτρων και ή κοιλότης της όποιας μετεβλήθη στα 1696 σε αρχαλλήν από τους Χριστιανούς.

Εκδόσεις

Υπό τω κ. Κ. Φαλάττε έξεδοθη προστόπος και έξαιρετικός έν-διαφέροντος μελέτη από τον τίτλον «Γλώσσα και φωνή». Είς την μελέτην αυτήν ύπαστηρίζεται με άπειράν φιλογλωσσικήν προσοχήν μάταιον ότι μένιστον μέθος τω γλωσσικώ ύλικώ των γλωσσών των Λόγων φηγών—και της Ελληνικής έτοιμότητος προέχεται έξ όνομασ-τοίας των ήζων της φηγίας, περί την όποιαν έπολιτιστήν ο άνθρωπος δημιουργήσας και τας τέχνας και την γλώσσαν του.

ΗΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Η εικόνα του σημερινού εξοφύλλου του «Μπουκέτου» είναι έργο του μεγάλου Έλληνος ζωγράφου Ράλλη και παρουσιάζει Έλληνα από το Μέγαρο.

ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΑΙ έπί της δόδω Παθίων Έμπορορά-πτης έτοιμων ένδυμάτων κ. Ηρακλής Σελιώτης όπως διέλεθη έκ του Λογιστηρίου μας προς έξοφύλλων του Λογιστηρίου του.

Υπό τω κ. Κ. Φαλάττε έξεδοθη προστόπος και έξαιρετικός έν-διαφέροντος μελέτη από τον τίτλον «Γλώσσα και φωνή». Είς την μελέτην αυτήν ύπαστηρίζεται με άπειράν φιλογλωσσικήν προσοχήν μάταιον ότι μένιστον μέθος τω γλωσσικώ ύλικώ των γλωσσών των Λόγων φηγών—και της Ελληνικής έτοιμότητος προέχεται έξ όνομασ-τοίας των ήζων της φηγίας, περί την όποιαν έπολιτιστήν ο άνθρωπος δημιουργήσας και τας τέχνας και την γλώσσαν του.

ΗΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Η εικόνα του σημερινού εξοφύλλου του «Μπουκέτου» είναι έργο του μεγάλου Έλληνος ζωγράφου Ράλλη και παρουσιάζει Έλληνα από το Μέγαρο.

ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΑΙ έπί της δόδω Παθίων Έμπορορά-πτης έτοιμων ένδυμάτων κ. Ηρακλής Σελιώτης όπως διέλεθη έκ του Λογιστηρίου μας προς έξοφύλλων του Λογιστηρίου του.

Υπό τω κ. Κ. Φαλάττε έξεδοθη προστόπος και έξαιρετικός έν-διαφέροντος μελέτη από τον τίτλον «Γλώσσα και φωνή». Είς την μελέτην αυτήν ύπαστηρίζεται με άπειράν φιλογλωσσικήν προσοχήν μάταιον ότι μένιστον μέθος τω γλωσσικώ ύλικώ των γλωσσών των Λόγων φηγών—και της Ελληνικής έτοιμότητος προέχεται έξ όνομασ-τοίας των ήζων της φηγίας, περί την όποιαν έπολιτιστήν ο άνθρωπος δημιουργήσας και τας τέχνας και την γλώσσαν του.

ΗΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Η εικόνα του σημερινού εξοφύλλου του «Μπουκέτου» είναι έργο του μεγάλου Έλληνος ζωγράφου Ράλλη και παρουσιάζει Έλληνα από το Μέγαρο.

ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΑΙ έπί της δόδω Παθίων Έμπορορά-πτης έτοιμων ένδυμάτων κ. Ηρακλής Σελιώτης όπως διέλεθη έκ του Λογιστηρίου μας προς έξοφύλλων του Λογιστηρίου του.

Υπό τω κ. Κ. Φαλάττε έξεδοθη προστόπος και έξαιρετικός έν-διαφέροντος μελέτη από τον τίτλον «Γλώσσα και φωνή». Είς την μελέτην αυτήν ύπαστηρίζεται με άπειράν φιλογλωσσικήν προσοχήν μάταιον ότι μένιστον μέθος τω γλωσσικώ ύλικώ των γλωσσών των Λόγων φηγών—και της Ελληνικής έτοιμότητος προέχεται έξ όνομασ-τοίας των ήζων της φηγίας, περί την όποιαν έπολιτιστήν ο άνθρωπος δημιουργήσας και τας τέχνας και την γλώσσαν του.

ΗΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Η εικόνα του σημερινού εξοφύλλου του «Μπουκέτου» είναι έργο του μεγάλου Έλληνος ζωγράφου Ράλλη και παρουσιάζει Έλληνα από το Μέγαρο.

ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΑΙ έπί της δόδω Παθίων Έμπορορά-πτης έτοιμων ένδυμάτων κ. Ηρακλής Σελιώτης όπως διέλεθη έκ του Λογιστηρίου μας προς έξοφύλλων του Λογιστηρίου του.

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΝΑΤΙΝΑΞΙΣ ΤΟΥ ΒΡΙΚΙΟΥ "ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ",

Οι πειραταί του Αιγαίου. Η αιχμαλωσία του «Παναγιώτη». Ο ήρωϊκός σμικελός Μπισσόν. Μία νύχτα τρικυρίας. Η αντιστάσις του κυβερνήτη. Ένα τραγικό ξημέρωμα στην Άστυπάλαια, κλπ. κλπ.

Α τελευταία χρόνια της Έλληνικής Επανάστασης, χιλιάδες Έλληνων πειρατών λεηλατούσαν συστηματικά τις ακτές της Μεσογείου και του Αιγαίου και έπετιντο έναντι των εμπορικών πλοίων, αδιαφορώντας αν αυτά ήταν εχθρικά ή φιλικά: Γαλλικά ή Αγγλικά, Ρωσικά ή Τουρκικά.

Οι ναύαρχοι Ντέ Ρινά και Κόδοιγκτον, διοικητές της Γαλλικής και της Αγγλικής μοίρας της Μεσογείου, ένομενοι και με τους Ρώσους, είχαν αρχίσει άγριο και εξοντωτικό πόλεμο έναντι των τελευταίων αυτών κορσάρων. Πολλά πειρατικά πλοία είχαν κυριευθεί από το στόλο των συμμάχων, μεταξύ των οποίων και το όμοιο βρικό «Παναγιώτης».

Κατά την ώρα της αιχμαλωσίας,

του, ο «Παναγιώτης» είχε πλήρωμα 66 ανδρών. Οδηγήθηκε από το σιμακικό στόλο στην Αλεξάνδρεια, όπου το πλήρωμά του επεδίδασθη στη «Μάρισα», Γαλλική κορβέτα, η οποία έφερε για τη Σιόνη.

Ο Γάλλος σημαφόρος Μπισσόν ανάλαβε τότε την κυβέρνηση του «Παναγιώτη». Του έδωσαν πλήρωμα από 21 άνδρες, από τους οποίους οι δεκατέσσερις ήταν Γάλλοι και οι άλλοι Έλληνες έθελονταί.

Ο «Παναγιώτης» θα συνάδενε τη «Μάρισα» στο ταξίδι της και τα δύο πλοία ξεκίνησαν μαζί από την Αλεξάνδρεια. Μά, κατά τη νύχτα της 4 Νοεμβρίου 1827, άγρια καταιγίς και τρικυμία ξέσπασε στο πέλαγος και τα δύο πλοία, που πάλαιαν μ' απόγονοι έναντι των στοιχείων της φύσεως, άποχοί-στηκαν.

Τότε ο Μπισσόν βλέποντας πως ήταν αδύνατο να συνεχίσει το ταξίδι του μ' αυτό τον καιρό, αναγκάστηκε να καταφύγει στην Άστυπάλαια, κοντά στην οποία έπλεε.

Μά, μόλις το βρικό προσέγγισε στη νήσο, δύο από τους «Έλληνες ναύτες του έπσαν στη θάλασσα» έδραπέτευσαν κολυμπώντας. Ο Μπισσόν, ο οποίος ταξίδευε άρκετά χρόνια τώρα στο Αιγαίο, ήξερε πως οι νησιώτες υποστήριζαν πολύ τους πειρατές, γιατί τους εφοδούσαν, και γι' αυτό τους έδιναν συχνά βοήθεια και καταφύγιο. Φοβούμενος λοιπόν μήπως οι ναύτες που του δραπέτευαν συνεννοηθούν με τους κατοίκους του νησιού και του στήσουν καμιά παγίδα, άπεφασε από συμφέρον με τον πιλότο του Τρεμεντέν, ο οποίος του χρησίμευε και για δεύτερος πλοίαρχος, ν' απομακρυνθούν άμέσως από την Άστυπάλαια. Και, έτσι, παρ' όλο τον άβλιο καιρό, άνοιξαν τα πανιά τους και ξεκίνησαν.

Μά ο άνεμος, που ως εκείνη τη στιγμή φυσούσε άγριος και δυνατός, έπεσε έξαφνα, τα πανιά ξεφούσκωσαν και ο «Παναγιώτης» μόλις και μετά βίας κατόρθωσε να προχωρήσει ένα-δύο μίλια.

Ο Μπισσόν, του οποίου τα μάτια δεν έκολλούσαν από τις ακτές της Άστυπάλαιας, θα έδινε τα πάντα για να βρισκόταν εκείνη τη στιγμή άνοιχτά στο πέλαγος, έκτεθειμένος έστω και στη μεγαλύτερη τρικυμία. Θά προτιμούσε να καλέσει με το μικρό πλήρωμά τους έναντι των δυνάμεων της φύσεως, παρά με τους τρομερούς Έλληνες πειρατές, τους οποίους από στιγμή σε στιγμή περίμενε να ξεπροβάλλουν από την Άστυπάλαια.

Το βρικό έντομεταξύ είχε άμνητησει σχεδόν στη θέση του.

Τέλος, κατά τις δύο τη νύχτα, ενώ το φεγγάρι έχρυσόενε όλη την έκταση του σκοτεινού Αιγαίου, ο Μπισσόν είδε με το κιάλι του να ξεκινούν από την άκρη της Άστυπάλαιας δύο μεγάλες βάρκες, διειδυόμενες προς τον «Παναγιώτη». Κατάλαβε άμέσως ότι επρόκειτο περί επιδρομής Έλλήνων πειρατών, οι οποίοι ήθελαν ν' ανακαταλάβουν το αζμα-

Ο Μπισσόν είδε με το κιάλι του δύο βάρκες...

λωτισμένο πειρατικό βρικό.

Ο Μπισσόν κάλεσε τότε τον Τρεμεντέν κοντά του και του είπε: — Φίλε μου, καθώς φαίνεται, σε λίγο θα έχουμε τελειώσει για μας. Δεν θα ξαναδούμε πια τη Γαλλία... Πρέπει άρα να το θάνατό μας να φανούμε χρήσιμοι στην πατρίδα μας και σε όλους τους ναυτικούς που ταξιδεύουν σ' αυτές τις θάλασσες... Πρέπει οι δαιμονισμένοι αυτοί πειραταί να μη κυριεύσουν το πλοίο που μου εμπιστεύθηκε ο ναύαρχός μας και να πεθάνουν κάτω από τα ίδια συντρίμια με μας... Γι' αυτό θ' ανατινάξω τον «Παναγιώτη» στον αέρα!...

Ο Τρεμεντέν, χωρίς ν' άπάντησε στα λόγια του καπετάνιου του, του έσφιξε άμλητος το χέρι, γιατί ο ίδιος ήρωϊσμός τον έμυγνε και αυτόν.

Όταν η βάρκα πλησίασαν το καράβι, σε άπόσταση βολής τοφέ-κιο, οι Γάλλοι είδαν ότι στην καθεμιά άπ' αυτές έπιδαν καμιά έξηνταριά πειραταί. Δεν ήτορχε καμιά έλλας ότι μπορούσαν να νικήσουν ένα έχθρο τόσο μεγαλειερό τους στον άρρητό, σχεδόν έρημο πέλαγος. Τότε οι Γάλλοι ναύτες, που ήσαν ως επί το πλείστον ήρωϊκά παιδιά της Βρεττανίας, άντάξιοι του καπετάνιου των, προκειμένου να παραδοθούν, άποφάσαν να πουλήσουν άρκετά τη ζωή τους.

Ο Μπισσόν τους ενθάρρυνε και αϊτός με τα λόγια και, δίνοντας το παράδειγμα, έντορόδωσε πρώτος έναντι των πειρατών.

Όλοι οι Γάλλοι τον έμυθησαν. Τού καιρού όμως, γιατί οι πειραταί άδιαφορούσαν έντελώς τις σφαίρες, έξακολουθούσαν το όρμη τους προς το πλοίο, το οποίο τέλος έδαλίσ-ρωσαν.

Τότε ο Μπισσόν άνοιξε ένα φυτίλι και πήγε και στάθηκε μπρός την πόρτα της πυρ-ταδοθήκης του πλοίου, ενώ συγχρόνως παρακολουθούσε άνησυχος τις κινήσεις των πειρατών, των οποίων, άνάμεσα από τους προ-βολισμούς, άκουγε τις βλαστήμιες.

Τέλος, οι Έλληνες έορξαν τους γάν-τζους τους έπάνω στον «Παναγιώτη».

Ο πιλότος Τρεμεντέν πλησίασε τότε το γενναίο καπετάνιο του, του οποίου ήξερε τις προθέσεις. Πήγαινε να σημερωθεί την τύχη του. Μά ο Μπισσόν δεν ήθελε άπ' αυτόν μια τέτοια θυσία και έξορκισε τον θαρραλέο π-τόν πιλότο να σωθή διά της φυγής.

— Φύγε, του είπε, σε ξετείνω... Ζήσε για τη Γαλλία, η οποία έχει ανάγκη παιδιών σαν και σένα!... Ζήσε για... χωρίς μου!... Θέλω να πάς να βοηθ, εκεί κάτω στη μαυρή μας Βρεττανία, την άγαπητή μου άδελφή και να της πής ότι σ' αϊτήν είχα άμερωμένες όλες μου τις σκέψεις κατά τις τελευταίες μου στιγ-μές... Να της πής ακόμη ότι πέθανα άποσ πεθαίνον όλοι οι Βρεττανόι, σαν ήσας!...

Τότε οι δύο ήρωϊκοί ναυτικοί έπσαν ο ένας στην άγκυρά του άλλου και άντάλλαξαν ένα φιλή, το φιλή του θανάτου.

Οι Έλληνες έντομεταξύ είχαν καταλάβει το κατάστημα του «Παναγιώτη» βγάζοντας κραυγές νίκης και θοιάμβου.

— Έμπρός, πιλότε! είτε τότε ο ήρωϊκός Μπισσόν άναλάσσόμε-νος από την περίπτωξη του Τρεμεντέν... Είπε ακόμη καιρός να φύ-γης!... Είδοποισε και τους ναύτες να σωθούν.

Ο Τρεμεντέν πράγματι φώναξε άμέσως σε όσους ναύτες είχαν γλιτώσει από τα χέρια των νικητών, να πέσουν στη θάλασσα να σωθούν. Όταν έπεσαν όλοι, έπεσε τέ-λος και αυτός, προσευχόμενος στο Θεό ήπέρ της σω-τηρίας του.

Έξαφνα μια τρομαχτική έκρηξις άντήχησε και ο «Παναγιώτης», μέσα σ' ένα όλοκαύτωμα, σκοπό-στηκε σε άνασθίμτητα συντρίμια, γεμίζοντας όλο το πέλαγος γύρω...

Ο Μπισσόν τον είχε άνατινάξει στον αέρα.

Όταν σε λίγο ο ήλιος πρόβάλε λαμπρός, έφύ-τισε με τις άχτινες του τη θάλασσα, στην οποία από όλγιοι είχε εκτυλιχθί το τρομερό αυτό δράμα, και την παρούσα της Άστυπάλαιας, στην οποία βρισκό-ντοσαν μερικά από τα συντρίμια του «Παναγιώ-τη», άνακατεμένα με μέλη των φονεθέντων κα-τήν άνατινάξι πειρατών.

Στην παρούσα έπίσης βρισκόντοσαν ζωντανοί με

Η ΑΓΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η ιστορία του συμβολαιογράφου Μπουλάρ. Η βιβλιοφιλία του. Μένει του χαρά, απόλαυσις, παρηγορία, ήδονή, γλέντι τα παλιά βιβλία. Πως μετέβαλε το σπίτι του σε βιβλιοθήκη. Το χρυσό παράσηρο της βιβλιοεξέχνης του. Η άπεκάλυψις του. Ο έρως. Οπου ο Μπουλάρ πέ-φαι άρρωστος. Τό ξαναγύρισμα στα παλαιεβιβλιοπωλεία. Η τύχη της βιβλιοεξέχνης. Η κάμαρη των άνθητικών κλπ. κλπ.

Ο μεγαλειτερος και ο πιο μανιώδης βιβλιόφιλος του κόσμου ήταν ο περίφημος Παρισίνος συμβολαιογράφος Μπουλάρ, που έζησε στις άρχές του περασμένου αιώνα.

Ο Μπουλάρ ήταν από τους πιο διαβασμένους άνθρώπους της επο-χής του. Από τότε καιρό που ήταν παιδί άκόμη, του άρεσε ν' αγοράζει βιβλία. Άστούο, όταν είχαρχε στην βιοπάλη κι' άρχισε να κάνει τον συμβολαιογράφο, για πολλά χρόνια, άφροσώθηκε άποκλειστικώς στο έπάγγελμά του και μόνο που και που άγόραζε βιβλία και μάλιστα ό-σους είχαρε κανένα πολιτικό και σπάνιο.

Πολύ γρήγορα όμως, χάρις στον ήλιο του, στην επαγγελματική έξαυθά και ικανότητά του και στην φήμη του άπέκτησε πολύ με-γάλη περιουσία. Έτσι μπορούσε πια να ζή άνετα, χωρίς νύχη ά-νάγκη να εργάζεται όπωσ πριν. Έντομεταξύ άλλωστε είχε μεγαλώ-σει κι' ο γιός του και είχε πια λιώτερες φροντίδες.

Έτσι ο Μπουλάρ παρεχώρησε στον γιό του το συμβολαιογραφείο του και αυτός επέδθη άποκλειστικώς στην συλλογή σπανίων βι-βλίων, δυσχερόταν και πολιτικώς.

Όλες σχεδόν τις ώρες της ημέρας του τις περνούσε γυρίζοντας από βιβλιοπωλείο σε παλαιοβιβλιοπωλείο, ψάχνοντας άκούροστα, κυ-ρίζοντας τα πάντα και άγοράζοντας διαρκώς κά-θε σπάνιο αντίτυπο που εύρισκε, άφού του το έπε-τρπε η κολοσισία περιουσία του.

Ήσαν όμως και άγρόσες άπ' τα παλαιοβι-βλιοπωλεία και μετέφερε στο σπίτι του κάθρα όλο-κληρα σπανίων βιβλίων... Τό σπίτι του είχε κυ-ρωλεκτικώς πλημμυρίσει από βιβλία!...

Τα περισσότερα δωμάτια του σπιτιού του—τό-σπου σημειώσαν ήταν πολύ μεγάλο και εύρύχωρο—ήσαν γεμάτα βιβλία, τοποθετημένα έτσι, ώστε να πάνον, όσο τό δυνατόν λιγώτερον χώρο. Ο-σο είχαν δη τις συλλογές του, έθεβαίον ότι ο Μπουλάρ είχε περισσότερα βιβλία κι' από την Έ-νωση Βιβλιοθήκη της Γαλλίας! Και όμως εκείνος δεν έβρινε καθόλου ικανοποιημένος άπ' ότι είχε συγκεντρώσει και διαρκώς γυρζε στα βιβλιοπο-λεία, διαρκώς άγόραζε σπορούς βιβλίων και δια-ρκώς έγίμενε μ' αυτά νέα δωμάτια του σπιτιού του.

Τό πράγμα πλέον είχε παρσάνει και οι συγγενείς του προσπαθού-σαν με κάθε τρόπο να τον συγκρατήσουν, μά ο Μπουλάρ δεν τους άκουγε.

Η γυναίκα του που ήταν λογική και φρόνημη νοικοκυρά και που άγαπούσε όσάκις τον σφύγν της, του είπε μια μέρα:

— Τι τα θέλεις όλα αυτά τα βιβλία, άφού δεν τα διαβάσεις; Κά-θε πρωτά να διαβάσεις όσα έχεις μαζέψει και έπειτα άγοράσεις άλλα.

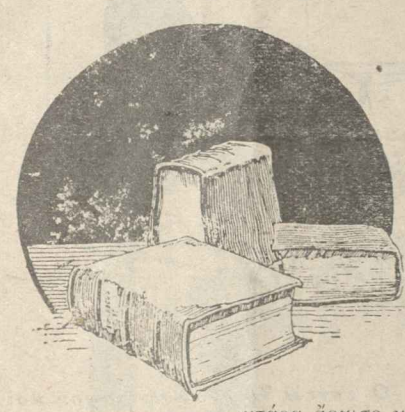
Ο Μπουλάρ βρήκε όδμή την συμβουλή αϊτή της συζύγου του και προσάθηκε να την εφαρμόσει. Άλλ' ήταν ποτέ δυνατόν να διαβα-σθούν όλες εκείνες η χιλιάδες των βιβλίων; Πολύ γρήγορα λοιπόν κοφώστηκε, παράτησε τό διάβασμα και τώρριζε πια στην άγορά των βιβλίων. Άλλά για να μην τον καταλαβαίνουν πια οι οικείοι και συγγενείς του, έδωσσε όλους τους ένοικιαστές ένοδς από τα πολλά

και Γάλλοι ναύτες και Έλληνες πειραταί—άδελφωμένοι τώρα—οι οποίοι ως έκ θαύματος είχαν γλιτώσει από την τρομερή κατάσταση. Μεταξύ αυτών ήταν κι' ο γενναίος Τρεμεντέν. Από τό όλοκαύ-τωμα του «Παναγιώτη» είχαν έπάρσει μόνο τέσσερες Γάλλοι και δύο Έλληνες πειραταί. Μόλις έγγνώσθη ο ήρωϊκός θάνατος του Μπισσόν, γενικό πένθος έπεκράτησε στη Γαλ-λία. Τό Κράτος άπένευε σύνταξι χιλίων πεν-τακοσίων φράγκων στην άδελφή του και οι έθνομιατικοί του Γαλλικού ναυτικού ήρωσαν ένα μνημείο προς τιμήν του συνάδελφου του.

Ίσοι τό ζέιμενο, τό-όποιον έχραρήχη στο νησιόεν αυτό:

ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΠΠΟΛΥΤΟΝ ΜΠΙΣΣΟΝ
σημαφόρον του ναυτικού, γεννηθέντα τώ
1796 και φονεθέντα ήρωϊκώς εν Έλλάδι,
την 4ην Νοεμβρίου 1827. Έλρογίμους ν'
άνατινάξω τό πλοίο του εις τον αέρα, παρά
να τό παραδώσω εις τους πειρατάς.

Ο Τρεμεντέν, ο έπίσης γενναίος πιλότος του «Παναγιώτη», επέζησε άλλα σαράντα πέντε χρόνια και πέθανε τό 1872 σε πολύ προχωρήμένη ηλικία...

ΕΝΑ ΧΑΡΤΙΝΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

Στον ήμίονο του Άνθούργου έξέστηη από έ-ναν είς καινήν θείαν δόξαληρο κλητή ξενοδοχείο κατασκευασμένο από χαρτί. Οι τοίχοι ήσαν κα-μωμένοι από όλο τό σπασίμο χαρτί, ήσαν δε ά-ποσβλήτοι από τη φωτιά και την ύγρασία. Τό χαρτίνο αυτό όικονόμημα ήταν φτιαγμένο κατά τέτοιον τρόπο, πώ μπορούσε εύκολα να διαλυθί, να περνωσθή ή άπ' όλο μέρος και να έναυδθί άποσ πρώτα. Η μεγάλη αίσια του ξενοδοχείου αϊτό είχε μήκος 80 μέτρων και πλάτος 6,22, παρά-θετα 4 φρεγγίτες και γυρόσες 180 άνθρώπων.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΒΙΟΛΕΤΤΑ

ΤΟΥ HENRI GERMAIN

—Θέλετε κανένα τριαντάφυλλο, κύριε;
Μονάχα για ν' ακούη τα λόγια αυτά, ο Παύλος Ραντάλ πήγαινε κάθε βράδυ, έδω κι' ένα μήνα, και καθόταν στην ταράτσα του αστυνομικού αυτού καφενείου. Έκει, μέσα στο πολυθρόνο πληθυσ- των άλλων θαμώνων, αυτός όσώσο κατάρθανε ν' απομονώνεται, ζώντας με τη φαντασία του το γλυκό όνειρο της καρδιάς του.

—Θέλετε κανένα τριαντάφυλλο... κανένα γαρύφαλλο, κύριε;
Ο Παύλος άνασκήρτησε ακούγοντάς την, γιατί, άφηρημένος κα- θώς ήταν δεν την είχε δη νά πλησιάσθ. Ήταν ένα χαριτωμένο κορι- τσάκι ως δώδεκα χρόνων με γοητευτικά κι' όνειροπόλα μάτια και με χαλαρηστικά λεπτά και γεμάτα γλυκύτητα. Πήγαινε άσγά, ντροπα- λιά και με χάρη, από τραπέζι σε τραπέζι, πουλώντας τα λουλούδια που είχε μέσα στο καλάθι της.

Έτσι, έδω κι' ένα μήνα, τραβηγμένος από τη γοητεία της, από τη χάρι της και τη νεότητά της, ο Ραντάλ, κάθε βράδυ, την περιέμενε, για να την δη κι ν' αγοράση μερικά από τα λουλούδια της.

Ήταν ένας δυστυχισμένος άνθρωπος, γιατί από δύο έτών είχε χάσει ξαφνα κι' άπροσδόκη- τα τη γυναίκα του, μια γοητευτική γυναίκα, και την κόρη του, ένα άξιοτάρευτο πλάσματάκι μό- λις έξη χρόνων. Το διπλό αυτό και τρομερό χτύ- πημα του είχε άνοιξει μια βαθειά κι' άγίαρτητη πληγή μέσ' στην καρδιά. Είχε βρεθεί ξαφνα χωρίς δικηγόνο, χωρίς άγίατη, χωρίς έλπίδες, χωρίς τίποτε. Άν δεν τον άσασχολούσε δη την ημέρα ή διενθύνσις του μεγάλου έργοστασίου του, ή ζωή του θα ήταν γι' αυτόν έντελώς ά- δεια. Γι' αυτό, όταν έρχόταν το βράδυ ή διακοπή της έγρυσίας, ή όποια εινε άνάπαυσις για τους άλλους, γινόταν γι' αυτόν άληθινό μαρτύριο.

Όσώσο το μαρτύριό του αυτό είχε λιγοστεύει κάπως άπ' τον καιρό που έρχόταν σ' αυτό το κέντρο και έβλεπε κάθε βράδυ τη μικρούλα άνθω- πόλιδα, ή όποια, πράγμα περίεργο, έμοιαζε με την κόρη του που είχε φύγει άγύριστα για τον άλλο κόσμο. Το κοριτσάκι αυτό είχε γίνει πειά, μέσα στις δυστυχίες του, ή μόνη χαρά της ζωής του.

Πολλές φορές προσπάθησε να τη ρωτήση, να μάθι την καταγωγή της και τους γονείς της, μα εκείνη πάντοτε του έφευγε ταραγμένη, εύχαρι- στώντας τον μόνο γλυκά για τα λουλούδια που είχε αγοράσει.

Έκείνο το βράδυ, παίρνοντας από την άνθωπόλιδα ένα μικρό μπουκετάκι, της έβαλε μέσ' στο χέρι ένα πενήνταφραγκο, ρωτώντας την συγχρόνως γλυκά:

—Πώς σε λένε;
—Βιολέττα! του άπάντησε εκείνη τραδώντας το χέρι της και κυττάζοντας το νόμισμα που της είχε δώσει.

—Θά εκάνατε λάθος, κύριε! του είπε, κάνοντας να του το δώση πίσω.

—Όχι, παιδί μου, της άπάντησε εκείνος, εινε δικό σου... Πάω' το...

—Εύχαριστώ! Εύχαριστώ, κύριε! φώναξε ή άνθωπόλις και άπο- μακρίνθηκε τρέχοντας από τη χαρά της.

Έξαφνα, ενώ ο Ραντάλ μύριζε τα λουλούδια που είχε αγοράσει, μια κρουγή διαπεραστική πόνου άντήχησε, ή όποια τον χτύπησε σαν σφυρί στην καρδιά. Ήταν ή φωνή της. Χωρίς να διατάση καθόλου είχε άρχισι να μαζεύεται κόσμος.

Όταν έφτασε εκεί, είδε κάτω τη μικρούλα άνθω- πόλιδα, την όποια ένα άμάξι με το φτερό του είχε χτυπήσει στο μέτωπο, καθώς έκανε να περάση από το ένα πεδούρομο στο άλλο.

—Πρέπει να την πάμε σε κανένα φαρμακείο, είπε κάποιος.

Χωρίς να πη λέξι ο Ραντάλ, έσκαψε την έ- πληρη στην άγκυλιά του και την έβηξε στο πιο κοντινό φαρμακείο. Σ' όλο το δρόμο, νοιώθοντας τη μικρή της καρδιά να χτυπάη κοντά στη δική του, τού φαινόταν πως μια άπέραντη και καινούργια ευτυχία τον έληγμύριζε.

—Ω! άν ήταν κόρη του, θα είχε το δικαίωμα τώρα να την πάρη σπίτι του.

—Ω! πόσο ευτυχισμένος θα ήταν άν μπορούσε να τον κάνει αυτό.

Όταν τέλος ή μικρούλα με τις περιποιησεις του φαρμακοποιού, συνήλθε κάπως και άνοιξε τα βλέφαρά

της, την έρώτησε:

—Πού κάθεσαι;

—Μακρυνά, πολύ μακρυνά, του άπάντησε ή άνθωπόλις φωνή έντονη.

—Πές, πού κάθεσαι; Όσο μακρυνά κι' άν εινε το σπίτι σου, θέ- σε πάω έκει' μ' άμάξι...

—Ω! όχι!... όχι!... Άν μ' έβλεπαν να γυρίζω μ' ένα α- ράο κύριο σαν και σάς, θα με χτυπούσαν...

—Πώς; Οι γονείς σου σε χτυπούν;

—Δεν έχω γονείς, κύριε.

—Τότε πού κάθεσαι;

—Στο σπίτι κάτω άνθρώπων που με βοηθάν... Ω, εινε πολύ κα- λή μου έρωση από το Λανέ. Μά σε λίγο καιρό πέθανε και έτσι έμεινα μόνη, όλομόναχη στον κόσμο... Κα- νέας δεν με ήθελε... Τότε κι' εγώ, που ήμουν έξη χρόνων, πήρα ένα μεγάλο δρόμο κι' άρχισα να περ- πατώ... ως ότου έπεσα κάτω άναίσθητη από την πείνα... Τά παρακάτω δεν τά θυμάμαι...

—Και οι άνθρώποι μαζί με τους όποιους κά- θεσαι;

—Αίτιό μου έδωσαν να φάω στο Παρίσι... Έ- ρχον και άλλα τρία κορίτσια σαν και μένα, τα όποια πούλιν λουλούδια και τά όποια εινε πολύ δυστυχισμέ- να... Ω, δεν θέλω να ξαναγυρίσω πειά κοντά τους.

—Ω, μη φοβάσαι καθόλου... Δεν θα ξαναγυρί- σεις... Πού κάθονται;

—Στην όδο Γρενέλης 207.

—Καλά, τώρα ήσυχασε και ξεκουράσου, γιατί εί- πα άναγκασμένος να λείπω για μια-δυό μέρες.

—Α; έκανε ή μικρούλα με θλίψη. Πές μου θα ξαναγυρίσεις.

—Ω, βέβαια...

—Τότε φίλησε με για να είμαι πιο οίγιονη...

—Άγαπημένη μου μικρούλα! είπε δυσκρινήμενος ο Ραντάλ και τη φίλησε με στοργή στο μέτωπο.

Έπειτα, κυττάζοντάς τη στά μάτια, σά να ήθελε να καθάσση τα βάθη της ψυχής της, τη ρώτησε:

—Θά ήθελες να γίνης ή μικρούλα μου κόρη;

—Ω! ναι! ναι!... μεγάλη μου φίλε... Μονάχα να θά ήθελα να ξαναβρω και τον άληθινό μου πα- τέρ.

—Θά τον άγαπούσεις πιο πολύ από μένα;

—Θά τον άγαπούσα το ίδιο.

—Τότε, έλπιζε και χαιρέ! φώναξε ο Ραντάλ, που ά- ληγοι τον έπνιγαν.

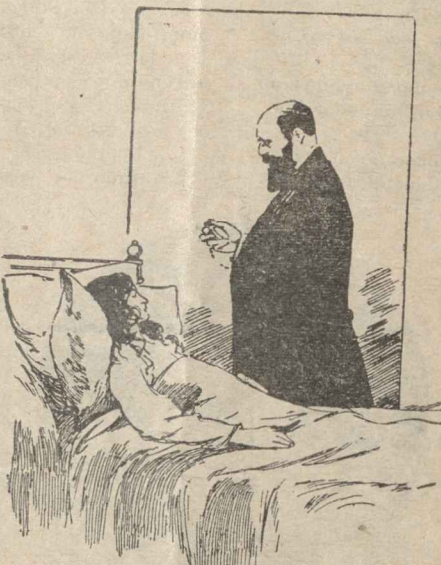
Τρεις ήμέρες άργότερα, ενώ ή Βιολέττα είχε άρ- ρησι ν' άπελπίσση πειά πως δ' ν θα τον ξαναβή, ο Ραν- τάλ ξαναγύρισε γεμάτος χαρά. Μόλις μπηκε στην κά- μηλη της μηχανής, της άνοιξε την άγκυλιά του, φωνά- ζοντάς της:

—Ρενέ, Ρενέ, έλα, άγαπημένη μου... Είσαι ή κόρη μου!... Η κόρη μου!... Το άκουσ;

Και την έσφιξε τρελλά στην άγκυλιά του, γεμί- νοντας την με φιλιά, ενώ ή μικρούλα μνηρίζε χύνον- τας δάκρυα χαράς.

—Πατέρα μου!... Πολύ άγαπημένη μου πατέρα...

HENRI GERMAIN

Ο Ραντάλ έφερε το γιατρό του και την εξέτασε...

Ο έργοστασιάρχης καθώς ένότταζε το θελκτικό πρόσωπό της, νοιώθε μερικάς περίεργες άναμνήσεις να γεννιούνται μέσα του.

Τό ίδιο βράδυ μάλιστα, καθώς ή Λουίζα παρώληροσε, έσκαψε μένα του όνόματα που του θυμίζαν ένα πολύ μακρινό παρελθόν.

—Παύλο... έλεγε ή μικρούλα, Πατέρα Παύλο!... στο λε- νιέ... ή μαμά Λουίζα!... μαμά!... Άχ, ή μαμά!...

Άμέσως όλο το παρελθόν του Παύλου, ό καιρός που δεν είχε έ- κόμη παντρεθεί, ξαναζωντανέφει μπροστά του: Δώδεκα χρόνια είχαν περάσει από την έποχή που είχε το έργοστασίό του στο Λανέ, που είχε γνωρίσει κι' είχε άγαπήσει την πιο γοητευτική κόρη που μπορεί κανείς να φαντασθή. Η Λουίζα, έτσι την έλεγαν, τον έλάτρευε και είχε θυσιάσει τά πάντα γι' αυτόν, του είχε δώσει τά πάντα.

Από τον έρωτικό αυτό δεσμό είχε γεννηθή ένα κοριτσάκι, το όποιον παρόδωσαν σε μια παρσιμάνά κοντά στο Σατό Τιερό. Έπαι- μεταξύ όμως ή Λουίζα, ή μητέρα του κοριτσιού, πέθανε κι' ο Παύλος ό όποιος άναγκάστηκε να ταξιδέψη για τις έμμε- ρήσεις του, όταν ξαναγύρισε, δεν βρήκε το παιδί του. Η παρσιμάνά είχε φύγει από το Λανέ, χωρίς να πη σε κανένα που θα πήγαινε. Ο Παύλος άφού έφραζε άρεκέτο καιρό για να βρη την κόρη του, στο τέλος έγκατέλειψε τις άναζητήσεις του, βλέποντας ότι έμειναν χωρίς άποτέλεσμα. Η μεταφορά κατόπιν του έργοστασίου του στο Παρίσι, ό γάμος του, ή άπόκτησις άλλων παιδιού τον έκαναν να ξεχάση έντε- λως τον καιρό των νεανικών του έρώτων.

Κά να τώρα που ή τύχη, ή μάλλον ή Θεία Πρό- νοια, είχε βάλει στο δρόμο του αυτό το άξιοτάρευ- το κοριτσάκι, το όποιο θα μπορούσε, σαν μια φωνή- νή αύγη, να διαλύση το σκοτάδι της άπελπίσις και της θλίψεως του.

Ναι, ή Βιολέττα ήταν ή κόρη του... Καμιά άρ- ρησία δεν ήπληξε. Τού είχε άποκαλύψει το μυστή- ριο της μέσα στο παρσιμλινό της.

Άμέσως ο Ραντάλ διπλάσιασε τις περιποιήσεις του προς την Βιολέττα, άναμένοντας με άγνοια την

ΤΑ ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΕΝΟΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΠΟΛΥΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΥ

Ο μίστερ Μπούχαναν παίξει και χάνει. Χάνει μα δεν του κλίνεται καρφί. Χάνει μα δεν... τα χάνει!... Η άσπρη πα- στίλλια. Η κυρία άνησυχεί. «Υποπτεύουμαι πως δηλητηριά- σθηκε!...» Ο μίστερ Μπούχαναν άπάγεται έξω της αίθου- σης. Τό μαρτύριό του. Ακατάσχετοι έμετοί. Α, βλάκες!... Α! ήλίθιοι!... Α! Γελείοι.

Ένα άμνηστο περιστατικό συνέβη στον Άμερικανό πολυκατομμι- νούχο Ουίλλιαμ Ε. Μπούχαναν, από όλίγον έτών, που παρεδέρρι- στη Γαλλική λουτρόπολι Έβιάν.

Ο Ουίλλιαμ Μπούχαναν είχε κινήσει τότε την γε- νική προσοχή των παραθεριζόντων για την πολυδά- πανη και εκκεντρική ζωή του, και από πάντων, για το φλεγματικό ύψος του και την άταραξία που έδειχνε σε κάθε περίστασι. Ήταν άπ' τους τακτικώτερους παί- κτες του μπακαρά, άλλ' έπαίξε με ένα δικό του σύ- στημα: Κάθε βράδυ που έμειναν στην αίθουσα του μπακαρά, είχε πάντα μαζί τον ένα ώσιονμένο ποσόν, δέκα χιλιάδες δολάρια, με το όποιο έπαίξε. Άν τό έχανε, σκηνοτόαν άπαθής κι' έφευγε, χωρίς να ξανα- γυρίση και να ξαναπαίξη την ίδια νύκτα.

Μά ή τύχη τον κατέρεχε πολύ στα χαρτιά αυτή τη χρονιά. Δεν εκέρδιζε ούτε μια φορά. Κάθε βράδυ έχανε.

Ένα βράδυ, κατά τά τέλη του καλοκαιριού, μπηκε, όπως πάντα, στην αίθουσα του μπακαρά κι' άρχισε να παίξη. Άλλά και την βραδυά αυτή δεν είχε περισσότε- ρη τύχη από τις άλλες. Καί έχασε τις δέκα χιλιάδες δολάρια πούχε μαζί του.

Όταν έποντίρισε και τό τελευταίο ναπολεόνι, γύ- ρισε σε μια κυρία που έπαίξε δίπλα του και της είπε χαμογελώντας ελαφρά:

—Πάει και τό τελευταίο μου ναπολεόνι. Δεν παί- ζω άλλο πειά...

Και άτάραχος, όπως πάντα, έβαλε άσγά-άσγά και με μεγαλοπρέπεια το χέρι στην τσέπη του γιλέκου του, έβγαλε από μέσα ένα ώροιο κοντάκι, τράβηξε μια μικρή άσπρη παστίλλια και την κατάρψε.

Η κυρία που είχε παρακολουθήσει με θαυμασμό την άταραξία, με την όποια ο Άμερικανός είχε χάσει τόσα χρήματα, όταν τον είδε να κατανή την άσπρη παστίλλια έγινε κατακρίστη. Μια τρομερή ύποψια πέ- ρασε από το μυαλό της: Όσι ο Μπούχαναν είχε χά- σει και την τελευταία του πεντάρα και άποτοκονούσε, με την ίδια άταραξία, με την όποια έπαίξε κι' έχανε τόσες έβδομάδες.

Σηκώθηκε τότε άμέσως και εξέτασε την ύποψια της στους έπώτες του καζίνου που έπιλέλιναν στά στά κέντρα αυτά, για να προλαμβάνουν τέτοιου είδους φρασίες, ή όποιες τά δυσφημούν. Οι έπώτες έδωσαν τότε περιεκές άπάντες στο προσωπικό του καζίνου κι' άμέσως τέσσερες οπαλάκοι ύπάλληλοι του καζίνου, έμειναν τον μίστερ Μπούχαναν, τον άρπάξαν ξαφνικά, τον σήκω- σαν στα χέρια και κρατώντας τον σφιχτά, τον πήγαν σ' ένα γειτονικό σαιλόνακι.

Έκει έστασε, σε λίγα δευτερόλεπτα, κι' ένας άλλος κύριος, ό ο- ποίος, ενώ οι άλλοι τέσσερες κρατούσαν σ' άναγκαστική άκίνησια τον Μπούχαναν, του έχασε στο στόμα κάποιο όγδο.

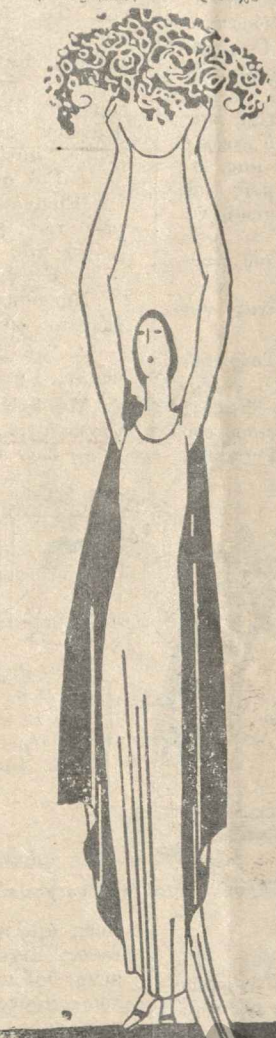
Ο μίστερ Μπούχαναν ήτο έξω φρενών, σπασταρούσε δολιχόρος κι' άράδιαζε τις χειρότερες βροσιές εναντίον των ύπαλλήλων του κα- ζίνου, προσπαθώντας να ξεφύγη άπ' τά χέρια τους.

Έξαφνα όμως αίσθάνθηκε τάνιν έμετού. Έκαμε άλλεπαλήλους έμετους και πέλος έλατύνθησε.

Όταν συνήλθε, έπειτα από ένα τέταρτον της ώρας, είδε και πά- λιν σκυμμένο άπέναντί του τον άγνωστό κύριο, που τού είχε χύσει στο στόμα το παρόξενό εκείνο όγδο να τον σωτή ευγενικά:

—Πώς είπατε τώρα, κ. Μπούχαναν; Νοιώθετε τον έμετό σας ξελαμινμένον; Μην άνησυχείτε. Τά οσώψι- ρες εινε ότι γλυτώσατε, γιατί σάς δώσαμε ένα άπ' τα δυνατώτερα έμετικά κι' έτσι τό δηλητήριο που είχατε πά- ρει δεν πρόφτασε να ένοργήση. Η άπελπίσις σας βέβαια, που χάσατε τόσα πειά, σάς έκαμε ν' αυτοκτονήσετε!...

—Τι λές, βλάκα! Τι λές, ήλίθε! φώναξε τότε έ- ξοργισμένος ο μίστερ Μπούχαναν. Τι άποκτονία και δηλητήριο μου κοπανάς; Έγώ έχω περσιονία πολλών εκατομμυρίων και τό πειά που έχασα εινε σταγόνες άπ' τον ώκεανό των εκατομμυρίων. Όστε γι' αυτό με πά- τήσατε έμετικά και μου άναστατώσατε τό στομάχι, ή- ληθιοι! Α, βλάκες! Α, γελείοι!... Χίλιες φορές βλά- κες!... Η παστίλλια που πήρα ήταν τό καυτό π.ν. σι- νηθίζω να παίρνω κάθε βράδυ!...

HENRI GERMAIN

ΚΩΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Σαράντα μέρες μελετώ

να πάω στον πνευματικό.

Πηγαίνω μιά, πηγαίνω δυό,

δεν τον εύρισχω μοναχό,

πάω μια Κυριακή πρωί

και τον εύρισχω στο κελλί.

Πατά μου, ξεμολόγα με,

τά κορίτσια συζώρα με.

Τά κορίτσια σου εινε πολλά,

δε συχωρούνται να ένοργήση.

Τετάρτη και Παρασκευή,

μή βάλεις λάδι στο φαί.

Τά κορίτσια σου εινε πολλά,

κι' άγάπη να μιν χάνεις πειά.

Άκούστε τον τρελλό παπά

λόγια που με ξεμολόγα.

Σαν άρνιθής έσύ, παπά,

τον άφο και την κοινωνία,

τότε θ' άπαρνηθώ κι' εγώ

τά μαύρα μάτια που άγαπά.

Νέμα κοκόσι!...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΚΟΝΤΑ ΣΤΟΝ ΠΕΘΑΜΕΝΟ

(Συνέχεια και τέλος).

'Η ώρα περνούσε...

'Ακούγαμε στους δρόμους τους στρατιώτες να ψάχνουν για κατάλυμα. Παντού τους έλεγαν τα ίδια λόγια:

— Νέμα κοκόσι!... Νέμα!...

'Ο Μπελάνας θυμόνε με την άφιλο-

— Μωρέ τι σπάνια είδονται οι Γούργα-

ροι! Στήν Εφτάνησο, μωρέ, 'Οδογός νά-

σαι, σ' ανοίγουνε σά χτυπήσεις...

Μιά νευρική υπερενσθησία με είχε πιά-

σει. Τό μυστήριο του θανάτου, που έτελει-

το δίπλωμάς, σ' ένα συνάδελφό μας, σ'

έναν που ήταν χθές όπως και μες και

τώρα κείτονταν χωρίς κανείς να μπορέσει να

τον βοηθήσει, μ' έφερε σε μιὰ ταραχή μεγάλη. Μου ήρθε να βγω έξω στον αέρα τον καθαρό, μακριά από τον κρότο θάνατο, που λίγο-λίγο, σαν ποτίτι, ροκάνιζε τη ζωή του στρατιώτη.

Ξέρεις τι έπαθα προχτές; μ' είχε ξαφνά ο Μπελάνας, για να κόψει την άγρια σιωπή π' απλώνονταν γύρω μας...

Και μ'ας διηγήθηκε πως μπήκε σ' ένα ερημωμένο σπίτι Τουρκικό. 'Εκει, καθώς κινείτο να βρει κάτι να φάει, είδε λίγο άσπρο αλεύρι μέσα σε μιὰ τσανάκια κίτρινη. Τό παίρνει, τό ζυμώνει, τό ζυμώνει και ζυμωμένος δεν είχε. 'Όσο νερό του έριχνε τόσο και περισσότερο ζητούσε. «Πίσω μου σ' έχω, Σατανά!» Και είχε και μιὰ πεινασάα! Τό μούτζωσε κι' αυτός και τό πέταξε όπως-πως μέσα σ' ένα φουένο να ψηθή! 'Όπως κι' αν είχε, είχε, εδά τό φάω... 'Όταν ξανάνοιξε τον φουένο να ιδί αν ήταν έτοιμο, τί να δῇ. Τό ψωμί είχε σκάσει, είχε τριφτή και είχε γίνει στάχτη.

— Τι ήτανε, λέτε, μωρέ παιδιά τ' αλεύρι;
— Τι;
— 'Ήτανε... στόκος, διάλογος πά' το' απιστή-
νους του!...Σιγογέλασαμε όλοι με τό πάθημά του.
— Αιχί! γώ; είτε ο Ζέρβας. 'Γώ τι έπαθα;
— Τι; Και σὺ ζήλωσες στόκο γι' αλεύρι;
— 'Γώ έπαθα χειρότερα ακόμα...Είχαμε λησμονήσει τον στρατιώτη που δίπλωμας
αγωνιούσε και άρρωστούχαμε στη διήγησή.— Δουπνέ άκούτε, εξακολουθήσε ο Ζέρβας. 'Όταν
μπήκαμε στά Γιαννιτσά, έμπήκα σ' ένα μαγαζί που ή-
ταν όλο γυνάκες και μπουκάλια μεγάλα και μικρά!...Κυττάω άπ' έδω, κυττάω άπ' εκεί, τί διάλογο να πάρω;
— Για πλιάτσικο έπιγίναμε;— Τι πλιάτσικο μωρέ παιδιά, που είχα τρεις μέρες να φάω. 'Ε-
βλεπα τα κεραμίδια και νόμιζα πως ήσαν παξιμάδια!... Κυττάω
λοιπόν από δω, κυττάω από κει, τί διάβολο να πάρω; Νάσαι ροδόλια,
ελα, νάσαι μέντες μέσ' στα μπουκάλια; 'Εκείνη τη στιγμή να κ' έ-
νας λοχίας. «— Τι θέλεις, εϋχώρα, έδω;» μου λέει. «— Τι είν' ιδώ,
οιόδ λοχία;» τ' λέου. «— Φαρμακείου, μ' λέει. «— Φαρμακείου!Φου! Τού... γοινάτο του μέσας, συλλογίστηκα!... 'Όλοι μπήκαν
σε μαγοζιά κι' ιγώ σε σπιταρία;» Κάθε φτωχός κι' η Μοίρα του
δηλαδής. «— Τι να πάρου, κύρ λοχία;» τόν ξαναρουτῶ. «— Τι
να πάρες, κακομοιρή, που θά φαρμακωθής! Νά, πάρε τό «Νεοτλέ».«— Τι είνε, κύρ λοχία, τού Νε-
οτλέ;» «— Γάλα που τό έχουν κά-
νει σκόνη στην Εϋρώπη, σαν αλεύ-
ρι». «— Γάλα! Γάλα, αλήθεια, κύρ
λοχία;» «— Μάλιστα. «— Μω-
ρέ τί κάνει η Ήρώ! Και ζυμώ-
νουν και ψωμιά μ' αυτό;» Δεν ά-
κουσ' ο λοχίας. Γαλατάκι του
Θεού, ελα κι' εγώ και φορτώθηκα
«Νεοτλέ». Γέμισα σακίδιο, τσέπες,
γυλι... Τρομάξα, που λέτε ως που
να πάω στο λόγο άπ' τό βάρος του.'Όταν με είδε ο λοχαγός που πή-
γαινα σιτώντας και κοινωνώντας:«— Τι είνε αυτό, μωρέ χαζέ;» μου
φώναξε. «— Γαλατάκι τριμμένο,
κύρ λοχιά, τού είπα. «— Γαλατά-
κι τριμμένο! Τι γαλατάκι... τριμμέ-
νο είν' αυτό! 'Όχι να μην είν' κου-
πανισμένο!» Κυττάει, τί να ιδί!...«— Μωρέ, μου λέει, άραφροδίτη πή-
ρες, που τρώνε τα μικρά παιδιά!Ού να χαθής, χαμένε!...» Με πήρ'
ο διάλογος, μωρέ παιδιά, σαν τίκου-Σαν τό καντήλι μπρός στο
είκόναμα της Παναγιάςσα, σκίστηκε η γῆ και με κατάταε!... 'Ε-
γίνα χοροόδο, θέατρο του λόχου κα-
ταντίλ!...

'Η φαιδρες του πολέμου ιστορίες μ'ε-
ξανάαν να λησμονήσουμε, για μιὰ στιγ-
μή, την άγωνία του θανάτου του Κο-
σμά. Τά ξύλα είχαν λιώσει στη φωτιά
και τό κρότο άρχισε να μ'ας πιάει, έρ-
ποντας, θαρρείς, κι' ανεβαίνοντας σιγά-
σιγά στο σώμα μας έπάνω. 'Εκουντού-
σαμε τ' απομεινάρια των ξύλων για ν'
ανάψουν, όταν ο Ζέρβας στήλωσε ξα-
φνά τ' αττί του.

— Για σωπάτε!...

'Εμείναμε άμυλητοι, φοβισμένοι. Τί να σι-
γαβήν άφρα; 'Εγώ γίνε τόσο ελπίσθεις που και τό σόφισμα των άναμμένων ξύλων στη
φωτιά μ'ας ξάφνηζε.

— Ξεμήρησε, μου φαίνεται! ψυθόρισε ο Ζέρβας.

Σηκώθηκε εύθις και έπλησίασε τον στρατιώτη, που σαν σω-
χόματος κείτονταν μέσα στο σκοτάδι.— Βοέ Κοσμά! Βοέ Κοσμάδικο!... τού φώναζε. Θέλεις τίποτ;
μωρέ; Για μιλα μου, βοέ άδερφέ μου!Μό ο Κοσμάς ούτε μιλούσε, ούτε κι' ήθελε πλέον τίποτε. Είχε
ψυχήσει!...— Σαν τό κεράκι έσβυσε, είχε ο Ζέρβας και έπηρε ένα φιλομα-
χο ντανλί και τό πλησίασε κοντά στο πρόσωπο τῶ
νεκρού.'Ο άμοιρος!... Κείτονταν εκεί νεκρός, μ' άνοιχτά
τά μάτια, που άναφειγγίζανε αίματηρά στο ντανλί
τό φως και τό στόμα άνοιγμένο. Κάτι σαν άχνη με
φάνηκε πως έβγαυε άπ' τό στόμα του.— Αυτή να είνε η ψυχή; σκέφτηκα. Και έπεί-
σα και χτύπησα την πόρτα να ορθώ ο Βούλγαρος. Άλλά
αυτός δεν έταράχτηκεν διάλου.

— Μωρέ πέθανε, κοίμητρε, τού λέω.

Κάτι βάρβαρες βραχνές φωνές μου ήσαν άπὸ
μέσα.— Γκόσπο! Γκόσπο! Γκόσπο! ('Ο Θεός!...
'Όταν έγύρισα, ο Ζέρβας τόν είχε πιά ταπεινώ-
σει. Τού είχε δέσει μ' ένα μαντήλι στο κεφάλι του
που είχε στυνώφει τα χέρια και καίχησε δια γύρο
του άμυλητο, άποστολόμενος μπρος στο θάνατο, που
ήταν μαζί μας εκεί μέσα, στο σκοτάδι!...Δεν ξέρω πόση ώρα πέμισε και πως ήτα καθα-
νός, άμυλητος, μέσα στο σκοτάδι και τη σιωπή, μ'ας πήρε άπὸ
το ύπνος. Είχε νυστάξει κι' η φωτιά κι' είχε πέσει και αυτή σε σπαρ-
μένη θράκα. Κοιμώμωνα έναν ύπνο έλαφρό, γλυκάτο, όταν με
ποιος κρότος μ' έξύπνησε. Πετιομαι, κυττάω... κάτι αίσια έβλε-
πο τό νεκρό. 'Ανατριχίλλω μ' έπιασε... Τινάχτηκα άπάνω ξαφνικώς,
τρομαγμένος.

— 'Αναστήτηκ' ο Κοσμάς!...

'Από τό φως όμως που έμπαινε από τις χαραμάδες του παρ-
κοιού—είχε από ώρα ξεμυφώσει—είδα την γρη Βουλγάρα να στή-
κοντά στο νεκρό σαν ξυλαιοσμένη.

— Τι κάνει αυτός, σὺ; τη ρώτησα.

Είχε μπη κεντρά στην κάμαρα και έψαχνε τό νεκρό στρατιώτη...

Δεν τού βρήκε τίποτε σχεδόν σ'αυτές τις τσέπες του. 'Ενα σωμάτι
κοτρώνη, ένα μ'εξομάντηλο, ένα τσακμάκι, κάτι κομμάτια, γραμμάτια
και λίγες πενταροδεκάρες. 'Από την ταραχή της, για να φύγει γρη-
γορά, της πέσαν μιὰ-δυο δεκάρες και ο κρότος τους μ' έξύπνησε. Έτα-
ραχισμένο. 'Ο Ζέρβας που ξύπνησε κι' αυτός από τον θόρυβο, τῶ
έννόησε άμέσως τί συνέβη, της τῶ πήρε πίσω με ένα τινάγμα τῶ
δυνατό, που λίγο έλειψε να την ξεχειριάσει. 'Επέταξε όποτε τῶ
γραμμάτια, που τά θεωρούσε άχρηστα κι' ετύλιξε
τά άλλα μικροπράγματα στο μαντήλι, για να τά
παράδωσιν στο σύνταγμα.

'Επείρα ένα από τά γραμμάτια και τό άνοίξα.

Τού έγγραφε η μάνα του με ξένο χέρι:

«... ξείσκιωσε τό σπίτι, παιδί μου, από τότε
ποθύρηδες, και η μαύρες κάμαρες άδειάσαν! Τά
μάτια μου βρυσούλες έγεναν και με πονέσαν, ά-
γναντεύοντας τον δρόμο να γυρίσης...«Σαν τό καν-
τήλι, που άσβυ-
στο από την ή-
μέρα ποθύρηδες,
στο «νόμισμά
μας φέγγει, κά-
θε βράδυ σό.

Με τον θάνατο εκεί κοντά μ'α...

— Νά είν' αυτά ροδόλια
νάσαι μέντες!...

ΤΡΥΦΕΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

| Η ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΜΙΑΣ ΑΓΓΛΙΔΟΣ |

Μπορούσα να τον φαντασθώ χωρίς έσένα. 'Εσὺ είσαι ο δικός μου ο
παράδεισος, σὺ είσαι η ζωή μου!Είμαι κάτι τι νέο και για τόν ίδιο έαυτό μου, από τότε που σε
γνώρισα. 'Ο Θεός να σε ανταμείψη γι' αυτό.'Ακόμη και αν μου έλκινες τά μάτια μου, ακόμη κι' αν μ' έκανες
τυφλή, ποτέ δεν θά μπορούσες να καταστρέψεις δτι μέσα μου δη-
μιουργήσες.

Και αυτοί οι θεοί δεν μπορούν να ξαναπαράρουν δτι έδωσαν.

Τό να είμαι δική σου, είνε δώρο των θεών, είμαι βεβαία γι' αυτό,
και έτσι κανείς δεν μπορεί να μου τό ξαναπαρή.

Είπα με, δικέ μου.

Είμαι έγώ τό δημιουργήμα σου.

Πέφτω στο κρεβάτι αυτή τη στιγμή κι' η καρδιά μου φέγγει ά-
ναμμένης σε...

Καλή νύχτα, πρίγκηπά μου!...

'Επιστολή πέμπτη

Πολυπόθητέ μου.

Μοί έδοκες μιὰ ήμερα άνοιξως, προτού αναλυθούν οι πάγοι κι'
ανάθουνε τά δέντρα—η εποχή του έτους που πάντα η ψυχή μου νο-
σταλνει. 'Η καρδιά μου ήταν γεμάτη από πένθος και από μελαγχολία,
τις ήμερες τούτες τις κρύες, τις ύγρες—από μιὰ βαθειά μελαγχολία,
ένω σὺ άποντισάδες, ένθ βοισκόσουνα κάτω στον κόσμο...'Η άνοιξις είνε μακριά ακόμη, παραπολύ μακριά, έφόσον σὺ δεν
γυρίζεις.Φαίνεται ότι ένα από τά γραμμάτια σου χάθηκε. (Ξαναγράφω τα
άγαπημένα μου, ξαναγράφω όλα δσα έλεγες και όλα δσα λησμονήσες
να πῆς και όλα δσα δεν έπρόφτασες ακόμη να γράψης).Στη σημερινή επιστολή σου ήταν ένα μυστούρωμα χαριτωμένο,
στο όποιο έφαινόταν καθαρά τό σημάδι του νεογικού δακτύλου σου—
χαριτωμένο ήταν, γιατί έσθριξα τό μάγουλό μου άπάνου του και σε
αισθάνθηκα.

'Ας επανέλθω όμως πάλι στον άνοιξιάτικο καρό μου.

Σε μιὰ στιγμή, μ' ένα σου γραμμά, μου έδοκες όλόκληρη βδο-
μά άνοιξως, καλοκαιριού, που είχα τόσο έπιθυμήσει. Γιατί ποτέ
μ'αδ άνοιξως, καλοκαιριού, που είχα τόσο έπιθυμήσει. Γιατί ποτέ
γυρνες ότι ο ήλιος έλαμπε άπάνω σου άκτινοβόλος κι' ότι σε άγα-
λισε με τις χιονές του τις άχτίδες και ότι σε περιέβαλλε με τη θεία
την φωταύγεια του;Ποιός ήλιος, ποί ήλιος είσαι σὺ, που μου δίνεις ζωή όταν με άγ-
καλίζεις και φωτίζεις βλῆ μου την ύπαρξή!...

'Η μήπως είνε και άλλος ήλιος σ' αυτά τά μέρη;

Μοί γράφεις έπειτα ότι τά γραμμάτια μου σου άρέσουν. 'Αλήθεια,

νομαι κι' εγώ και κάθε πρωί πέρνω έλπίδα!...

'Εστοίχωσα πια στο παράθυρο, προσμένοντάς σε να γυρί-
σης!...Μά αλλοίμονο! 'Από τόν δρόμο που τόν περιμένει ποτέ πει-
δὲν δὲν δῇ!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

άγαπημένα μου; Πές μου το και πάλιν, βεβαίωσε μου το, για να
πεισθώ τελείως.'Όταν αυτό συμβαίνει, αισθάνομαι για τά γραμμάτια αυτά, τά
φτωχά αυτά γραμμάτια, στα όποια αγωνίζομαι να κλείσω την ψυχή
μου, τά αισθήματα που αισθάνεται μιὰ υπερήφανη μητέρα για τά
παιδιά της.Τά γραμμάτια μου... Φεύγουνε, πετούν γοργά από τη φωλιά τους,
άλλα πολύ φοβούμαι ότι φτάνουνε σ' έσένα με τά φτερά σπασμένα,
γιατί έχου τόσα πολλά να πουν και τόσο άσχημα τα λένε...

'Η ψυχή μου ανέβηκε και έπνιξε τό πνεύμα μου.

Σου στέλνω τό γραμμά μου αυτό, άπάνω σ'της ψυχής μου τά
φτερά.

'Επιστολή έκτη

Πολυαγαπημένα μου.

Πώς θά κατορθώσουμε ποτέ, με τις φτωχές και άτελείς αισθή-
σεις μας να εκφραζόμεθα τελείως; 'Αγαπημένα μου... Σε αγαπώ,
σε αγαπώ, σε αγαπώ! 'Ισως αυτές η δυο λέξεις τό λέγουν. Σε αγα-
πώ και σε φιλώ από μακριά έκαστο φορές στο λεπτό της ώρας. 'Ανοι-
ξε λοιπόν αυτό τό γραμμά να βής μέσα ένα φίλ μεγάλο, μεγάλο
σαν χιλια φίλια και χιλια φίλια μαζεμένα σ' ένα!'Αν όλα στον κόσμο σκοτεινιάζαν γύρω μας, δεν θά μ'ας έλεγαν
τάχα τά φίλιά μας, παραπολύ καλά, εκείνο που έπιθυμει ο ένας για
τόν άλλο;Είσαι ελικοκνήης και γενναίος και τόσον ώραιός, ώστε μιὰ γυναίκα
φοβάται να σε κυττάξη.Κ' εγώ; Είμαι άπλοούστατα εγώ, εγώ που σ' αγαπώ και... 'Αλλά
δχι! Είμαι άπλοούστατα εγώ που σ' αγαπώ και τίποτε άλλο... δεν
έχω κανένα άλλο προσόν, κανένα άλλο άπολύτως.'Απερρόφησες όλα τά ήθικά μου προτερήματα, δεν μου μένει πλέον
τίποτε.

Είμαι μιὰ ζητιάνη και μου είνε τόσο γλυκό να ζητιανεύω για σένα!

Δώσε μου λίγα ψιχουλά από τόν έαυτό μου, από τό έγώ μου, τό
όποιο τόσο μου άφίρσες!...Πεινώ τόσο πολύ και δεν μπορώ να τό δείξω παρά άγκαλιάζον-
τάς σε έκαστο φορές!...'Ω! σ' αγαπώ! Και κλαίω
για τόν χωρισμό σου και δεν
έχω λέξεις να σου εκφράσω τί
αισθάνομαι.Τά δάκρυά μου έχουν
φτερά.'Ιδές λοιπόν, άγαπημένα
μου, ιδές έδω σ' αυτό τό χα-
τί μιὰ κηλίδα βροχής—βροχής
από τά μάτια μου—που γεμί-
ζει τό γραμμά μου με τόση
σημασία.Κι'αυτή νύχτα. Σε φιλώ, Σε
άγκαλιάζω.Πώς; Σαν να ήταν για
αυτή τη φορά, η για τελευταία;
'Όχι, αλλά για πάντα, πολυα-
γαπημένα μου!Κάθε φορά που σε βλέπω
ή σε συλλογίζομαι, τό σύμ-
παν, όλοι οι κόσμοι κι' όλοι οι
ούρανοι, τό άπειρόν, συνομι-
λούντα στα μάτια μου.

Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ!

Σ' αγαπώ!

Είθε μιὰ καλή νύχτα μου
να σου φέρη μιάν καλήν ή-
μερα!...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΔΙΑΔΥΜΕΣ

ΤΟΥ ΕUGÈNE HUBERT

Ἰωάννα καὶ ἡ Ἀνδρέα, ἡ δίδυμος κόρης τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Βομπρέν, ἔμοιαζαν τόσο, ὥστε μὲ δυσκολία κ' οἱ ἴδιοι οἱ γονεῖς τὸν ξεχώριζαν τὴ μὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἦσαν σὰν δύο λευκά ρόδα ποὺ εἶχαν ἀνθίσει στὸν ἴδιον κλάδον, τόσο ὅμοια καὶ τόσο ὁμοῖα, ὥστε ἕνας ἄνθρωπος ποὺ θὰ τὰ ἐβλεπε δὲν θάξερε ποῦ νὰ πρωτοκόρη.

Τὸ μόνο σημάδι, χάρις στὸ ὁποῖο μπορούσε κανεὶς νὰ τὶς ξεχωρίσει, ἦταν μιὰ μικρὴ ἐλπίδα στὴν ἀριστερὴ ἀκρὴ τοῦ στόματος τῆς Ἰωάννας.

Ἡ δὴ ἀδελφὴς θὰ ἦσαν εἰκοσι χρόνων ὅταν συνάντησαν σ' ἕνα χορὸ τὸν Ὀλιβιέ Τερνιέ, ἕνα νέο, μὴ περιφωτισμένο καὶ ἀκατάστατο, μετὰ ὁμοῖα μεγάλα καὶ φωτεινὰ μάτια, ποὺ ἔδωκε τὴν περιτομή.

Ὁ Ὀλιβιέ εἶδε στὴν ἀρχὴ μόνο τὴν Ἰωάννα. Ἡ σπανία ὁμορφιὰ τῆς κόρης τοῦ ἔκανε τὴν ἴδια βαθεῖα καὶ ἔξαρση ἐντύπωση ποὺ θὰ τοῦ ἔκανε κ' ἕνας κεραυνός. Τὴν προσέλαβε νὰ χορεύουν μαζί ἕνα βάλς. Ἐκείνη δέχτηκε. Κι' ὅταν σὲ λίγο, ἀφ' ὅπου χόρευαν, τὴν ἔδωκε στὴ θέσιν τῆς τῆς παρακάλεσε καὶ γιὰ δευτέρου βάλς, ὥστε τὴν μὴ ἐκτετατὴ ματιὰ ποὺ φανέρονε ὅλη τὴν ταραχὴ τῆς ψυχῆς τοῦ. Ἐκείνη δέχτηκε.

Μὰ ὅταν σὲ λίγο ὁ Ὀλιβιέ πῆγε νὰ τὴν πάρῃ ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς, κοντὰ στὴν ὁποία τὴν εἶχε ἀφήσει, ἡ Ἀνδρέα μόνον βρισκόταν πλάι τῆς. Ὁ νέος διηγόρετο, νομίζοντας τὴν γιὰ τὴν Ἰωάννα, ἐπὶ τὴν ὁποία μισοκάλυπτε μισοκάλυπτα, προσφέροντάς τῃς τὸ μπράτσο του.

Ἡ Ἀνδρέα πάλι, νομίζοντας κ' αὐτὴ ὅτι πρὸς αὐτὴν ἀπευθύνονταν ἡ πρόσκλησις, πέρασε τὸ χεῖρ τῆς στὸ μπράτσο τοῦ νέου καὶ χάθηκε μαζί του ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους χορευτάς.

Ἡ Ἰωάννα δὲν ἀντέληψε τὴν παρεξήγησι αὐτή, παρὰ ὅταν ἦταν περὶ ἀργὰ γιὰ νὰ τὴν προλάβῃ. Λόγος καὶ τὴν χεῖρ τῆς, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ ζηλέμῃ τὴν ἀδελφὴ τῆς, τὴν ὁποία ἀγαποῦσε τρυφερά, ὅτε καὶ νὰ θυμώσῃ μετὰ τὸν Ὀλιβιέ, τοῦ ὁποίου τὴν πλάνη εἶχε καταλάβει. Τὸς κύτταξε ἐκστατικά. Ἡ καρδιὰ τῆς ὥστόσο θὰ ὑπέφερε περισσότερο, ἂν ἔξερε τί συνέβαινε ἐκείνη τὴ στιγμὴ μὲς τὴν καρδιὰ τῆς Ἀνδρέας, ἡ ὁποία, ἀγνοώντας ὅτι ὁ διηγόρετο εἶχε πρὸς αὐτὴν πρὶν ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀδελφὴ τῆς, εἶχε παραδοθῇ στὴν γοητεία τῶν ὁμοίων λόγων τοῦ διηγόρου καὶ τοῦ ἀπαντᾶσε γιὰ δικὴ τῆς λογαριασμό.

Ὅταν ὅμως σὲ λίγο ὁ Ὀλιβιέ εἶδε τὶς δύο ἀδελφές, τὴ μὴ κοντὰ στὴν ἄλλη, κατάλαβε τὸ λάθος του. Ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὴν Ἰωάννα γιὰ τὴν παρεξήγησι τοῦ καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἐκείνη τῆς ἔδωσε ὅλη τὴν προσοχὴν του. Ὅσο, γιὰ νὰ μὴ φανῇ ἀγενής πρὸς τὴν Ἀνδρέα, τῆς εἶπε καὶ αὐτὴς μερικὰ κοπιμένα.

Ἐνα μῆνα κατόπιν, ὁ Ὀλιβιέ ζήτοῦσε τὴν Ἰωάννα σὲ γάμο ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς. Ἐκείνοι δέχθηκαν πρόθυμα. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, κάθε φορὰ ποὺ ὁ μνηστὴρ τῆς ἀδελφῆς τῆς τοὺς ἐπισκεπτόταν, ἡ Ἀνδρέα ἀπέφηνε νὰ παρουσιάζεταί. Παρ' ὅλη τὴν ἀγάτῃ ποὺ ἔνοιωσε γιὰ τὴν ἀδελφὴ τῆς, δὲν μπορούσε νὰ κρατηθῇ καὶ καταριόταν τὴν τύχη, ἡ ὁποία εἶχε κάνει τὸν Ὀλιβιέ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀδελφὴ τῆς πρὶν ἀπ' αὐτήν.

Τοῖς ἑβδομάδες πρὸ τῆς ἡμέρας ποὺ εἶχε δοισθῇ γιὰ τὸ γάμο, ἡ Ἰωάννα ἔπεσε σοβαρὰ ἀρρώστη ἀπὸ εὐλογιά. Καθημερινῶς ὁ Ὀλιβιέ ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς καὶ πότε ἀπὸ τὴν Ἀνδρέα, ἔπαιζε καὶ ἔπαιζε νὰ ἐπάλαινε μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Τέλος κατέπεσε, ξεφεύγοντας περὶ ἀπὸ κάθε κίνδυνον.

Κατὰ τοὺς ἀτελείωτους μῆνες τῆς ἀναρρώσεώς τῆς, ἡ Ἰωάννα ἐμάθαινε καθημερινῶς γιὰ τὴν ὑγεία καὶ τὶς ἐπισκεψαί τοῦ Ὀλιβιέ, παν ἐπὶ τέλος νὰ τὸν ἴδῃ. Ἦταν βεβαία πὺς ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν ἀγαπᾷ.

Μὰ, ἕνα προῖ, ποὺ τὴν εἶχαν ἀφήσει μόνη, εἶχε τὴν περιέργεια νὰ κυττάξῃ σ' ἕνα καθρέφτη. Μία κραυγὴ φρίκης ἔφευγε ἀπὸ τὸ χεῖρ τῆς. Τὸ ὅρασι ποσοπὸ τῆς ἦταν σχεδὸν παραιοφωμένο ἀπὸ τὰ στίγματα ποὺ τῆς εἶχε ἀφήσει ἡ ἀρρώστεια.

Ὅτ' αὐτὴ θῆκε τὸ Ὀλιβιέ, σκέφτηκε.

Μὲ τὴν ἰδέα ὅσο, ποὺ μὲ τὸν καιρὸ θὰ τῆς ἔδωσαν τὰ στίγματα, ἀνέβαινε ὅσο μπορούσε τὴ συνάντησιν μὲ τὸν μνηστὴρα τῆς. Τὸ καὶ ὅμως... Ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς καὶ κυττάζονταν στὸν καθρέφτη, τόσο καὶ ἡ ἐλπίδα τῆς αὐτὴ διαλυόταν.

Ὅταν περὶ ἐπίσθῃ ὅτι τὰ στίγματα δὲν θὰ ἐξαλείφοντο, ἀποφάσισε νὰ υποβληθῇ στὴν γενά-

λη δοκιμασία. Δέχτηκε νὰ παρουσιαστῇ τὸ βράδυ στὸ μνηστὴρα τῆς, στὸ ἡμέρας τῆς λάμπας μὲ ἀπαλὸ φῶς.

Ὅταν ἦρε ἡ ὥρα ἐκείνη, τρέποντας σὰν ὄμμα ποὺ τὸ ἀντρεῖ στὸ ἱερόμα, πλησίασε τὸν μνηστὴρα τῆς, ἔχοντας καρφωμένα τὰ βλέμματά τῆς στὰ μάτια του γιὰ νὰ δῇ τὴν ἐντύπωση ποὺ θὰ τοῦ ἔκανε.

Ὁ νέος τὴν πλησίασε χαρούμενος μὲ τὰ χέρια ἀνοιγμένα, μὴ ἐπισημασμένους τὴ σκληρὴ ἀπογοήτευσιν ποὺ τὸν περιέμενε, γιὰ τὸ ἔχεν κρύψει τὴν ἀλήθεια.

— Ἰωάννα! φώναξε μ' ἀγάτῃ.

Μὰ σχεδὸν ἀμέσως τὰ χαρακτηριστικά του μαζέψθηκαν καὶ, ἐν στίκτως, χωρὶς νὰ τὸ σκεφθῇ, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ φρίκης.

Ἡ δυστυχισμένη κόρη κατάλαβε ἀμέσως ὅτι χάνοντας τὴν ὁμορφιά τῆς εἶχε χάσει καὶ τὴν ἀγάτῃ τοῦ μνηστῆρος τῆς.

Τοῦ καὶ, ὁ Ὀλιβιέ ἀπὸ εὐγένεια καὶ οἶκτο προσεπάθησε νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν πρώτη ἐντύπωση τῆς ἐκπληξέως του. Τὸ χεῖρ τῆς ἔβγαλε καὶ ἀνεπαρόχθιστο. Ἡ Ἰωάννα χλομή, ἔτοιμη νὰ λιποθυμήσῃ, μὴ ἔξαρση ἀπ' αὐτὴν τὰ λόγια τοῦ μνηστῆρος τῆς. Προσπαθούσα νὰ μὴ ξαναδῇ ποτὲ περὶ τὸν Ὀλιβιέ. Γι' αὐτὸ τὴν ἄλλη μέρα κώλας τοῦ ἔστειλε τὴν ἀδελφὴν ἐπιστολὴν:

«Κύριε, ἡ ἀρρώστεια μου μὲ παραμόρφωσε γιὰ πάντα. Ἡ ἐπιστολή ποὺ σὺς προκάλεσε χθὲς τὸ πρῶτό μου μὴ τὸ ἐπέδειξε καθαρὰ. Δὲν εἶμαι περὶ ἐκείνη τὴν ὁμορφιά ἡδύλατ. Καταλαβαίνω πὺς σὰν ἴμιος ἄνθρωπος ποὺ εἶσθε, θὰ δεχθῆτε ἀκόμη νὰ μοῦ δώσετε τὸ ὄνομά σας, μὰ ἡ καρδιὰ σας δὲν εἶνε περὶ δική μου. Γι' αὐτὸ σὺς δίνω πίσον τὸ λόγο σας.

ὑπάρχει μιὰ ἄλλη νέα, ἡ ὁποία σὺς ἀγαπᾷ κ' ἡ ὁποία εἶνε ὁμοῖα σοῦς ἡμῶν κ' ἐγὼ ἄλλοτε. Μπορεῖτε νὰ τὴν πάρετε καὶ νὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι πράγμα ποὺ κ' ἐγὼ τὸ ἐπιθυμῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιὰ. Ὅσο διὰ μένα, ἡ ὁποία δὲν ἔχω νὰ περιμένω ἀπ' αὐτὸν τὸν κόμο παρὰ θλίψεις καὶ ἀπογοητεύσεις, ἔλαβ' ἡμῶν τὴν ἀπόφασιν μου. Θὰ γίνω καλογορητὰ.

Σὰς συγχωρῶ γιὰ τὴν ἀκούσια λύπη ποὺ μοῦ προκαλέσατε καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ φερθεῖτε ἐπὶ τὴν ἀγάτῃ ποὺ εἰσέφερα ὡς τώρα πρὸς ἐμένα στὴν Ἀνδρέα.

Ἐκείνη ἡ ὁποία ὑπέχετο μνηστὴρ σας κ' ἡ ὁποία σὺς εἶπε μόνο γιὰ τὴν εὐτυχία σας θὰ προσέχειται.

Ἡ Ὀλιβιέ, ἐξαίρετικά συγκινημένος, ἔπεσε ν' ἀνακωλύσῃ τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν στὴν κ. καὶ τὴν κ. Βομπρέν, παρακαλῶντας τοὺς νὰ προσπαθῶν νὰ τὴν μεταστῶν καὶ λέγοντάς τοὺς ὅτι αὐτὸς ἦταν ἔτοιμος νὰ κρατήσῃ τὸ λόγο του. Μὰ τοὺς καὶ, Ἡ Ἰωάννα ἦταν ἀμετάκλητη. Μὰ οὐκ ἡ Ἀνδρέα ἤθελε νὰ δεχθῇ τὴν θύσιν τῆς.

— Θὰ μοῦ φανόταν, τῆς εἶπε, ὅτι σὺς ἔχω κλέψει τὴν εὐτυχία, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδέα θὰ διηρησάτο τὴ δική μου εὐτυχία.

— Ὅτε προτιμᾷς, τῆς ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα, νὰ ἀνακοινώσῃς τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν στὴν κ. καὶ τὴν κ. Βομπρέν, παρακαλῶντας τοὺς νὰ προσπαθῶν νὰ τὴν μεταστῶν καὶ λέγοντάς τοὺς ὅτι αὐτὸς ἦταν ἔτοιμος νὰ κρατήσῃ τὸ λόγο του. Μὰ τοὺς καὶ, Ἡ Ἰωάννα ἦταν ἀμετάκλητη. Μὰ οὐκ ἡ Ἀνδρέα ἤθελε νὰ δεχθῇ τὴν θύσιν τῆς.

— Θὰ μοῦ φανόταν, τῆς εἶπε, ὅτι σὺς ἔχω κλέψει τὴν εὐτυχία, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδέα θὰ διηρησάτο τὴ δική μου εὐτυχία.

— Ὅτε προτιμᾷς, τῆς ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα, νὰ ἀνακοινώσῃς τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν στὴν κ. καὶ τὴν κ. Βομπρέν, παρακαλῶντας τοὺς νὰ προσπαθῶν νὰ τὴν μεταστῶν καὶ λέγοντάς τοὺς ὅτι αὐτὸς ἦταν ἔτοιμος νὰ κρατήσῃ τὸ λόγο του. Μὰ τοὺς καὶ, Ἡ Ἰωάννα ἦταν ἀμετάκλητη. Μὰ οὐκ ἡ Ἀνδρέα ἤθελε νὰ δεχθῇ τὴν θύσιν τῆς.

— Θὰ μοῦ φανόταν, τῆς εἶπε, ὅτι σὺς ἔχω κλέψει τὴν εὐτυχία, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδέα θὰ διηρησάτο τὴ δική μου εὐτυχία.

— Ὅτε προτιμᾷς, τῆς ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα, νὰ ἀνακοινώσῃς τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν στὴν κ. καὶ τὴν κ. Βομπρέν, παρακαλῶντας τοὺς νὰ προσπαθῶν νὰ τὴν μεταστῶν καὶ λέγοντάς τοὺς ὅτι αὐτὸς ἦταν ἔτοιμος νὰ κρατήσῃ τὸ λόγο του. Μὰ τοὺς καὶ, Ἡ Ἰωάννα ἦταν ἀμετάκλητη. Μὰ οὐκ ἡ Ἀνδρέα ἤθελε νὰ δεχθῇ τὴν θύσιν τῆς.

— Θὰ μοῦ φανόταν, τῆς εἶπε, ὅτι σὺς ἔχω κλέψει τὴν εὐτυχία, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδέα θὰ διηρησάτο τὴ δική μου εὐτυχία.

— Ὅτε προτιμᾷς, τῆς ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα, νὰ ἀνακοινώσῃς τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν στὴν κ. καὶ τὴν κ. Βομπρέν, παρακαλῶντας τοὺς νὰ προσπαθῶν νὰ τὴν μεταστῶν καὶ λέγοντάς τοὺς ὅτι αὐτὸς ἦταν ἔτοιμος νὰ κρατήσῃ τὸ λόγο του. Μὰ τοὺς καὶ, Ἡ Ἰωάννα ἦταν ἀμετάκλητη. Μὰ οὐκ ἡ Ἀνδρέα ἤθελε νὰ δεχθῇ τὴν θύσιν τῆς.

— Θὰ μοῦ φανόταν, τῆς εἶπε, ὅτι σὺς ἔχω κλέψει τὴν εὐτυχία, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδέα θὰ διηρησάτο τὴ δική μου εὐτυχία.

— Ὅτε προτιμᾷς, τῆς ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα, νὰ ἀνακοινώσῃς τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν στὴν κ. καὶ τὴν κ. Βομπρέν, παρακαλῶντας τοὺς νὰ προσπαθῶν νὰ τὴν μεταστῶν καὶ λέγοντάς τοὺς ὅτι αὐτὸς ἦταν ἔτοιμος νὰ κρατήσῃ τὸ λόγο του. Μὰ τοὺς καὶ, Ἡ Ἰωάννα ἦταν ἀμετάκλητη. Μὰ οὐκ ἡ Ἀνδρέα ἤθελε νὰ δεχθῇ τὴν θύσιν τῆς.

— Θὰ μοῦ φανόταν, τῆς εἶπε, ὅτι σὺς ἔχω κλέψει τὴν εὐτυχία, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδέα θὰ διηρησάτο τὴ δική μου εὐτυχία.

— Ὅτε προτιμᾷς, τῆς ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα, νὰ ἀνακοινώσῃς τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν στὴν κ. καὶ τὴν κ. Βομπρέν, παρακαλῶντας τοὺς νὰ προσπαθῶν νὰ τὴν μεταστῶν καὶ λέγοντάς τοὺς ὅτι αὐτὸς ἦταν ἔτοιμος νὰ κρατήσῃ τὸ λόγο του. Μὰ τοὺς καὶ, Ἡ Ἰωάννα ἦταν ἀμετάκλητη. Μὰ οὐκ ἡ Ἀνδρέα ἤθελε νὰ δεχθῇ τὴν θύσιν τῆς.

— Θὰ μοῦ φανόταν, τῆς εἶπε, ὅτι σὺς ἔχω κλέψει τὴν εὐτυχία, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδέα θὰ διηρησάτο τὴ δική μου εὐτυχία.

— Ὅτε προτιμᾷς, τῆς ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα, νὰ ἀνακοινώσῃς τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν στὴν κ. καὶ τὴν κ. Βομπρέν, παρακαλῶντας τοὺς νὰ προσπαθῶν νὰ τὴν μεταστῶν καὶ λέγοντάς τοὺς ὅτι αὐτὸς ἦταν ἔτοιμος νὰ κρατήσῃ τὸ λόγο του. Μὰ τοὺς καὶ, Ἡ Ἰωάννα ἦταν ἀμετάκλητη. Μὰ οὐκ ἡ Ἀνδρέα ἤθελε νὰ δεχθῇ τὴν θύσιν τῆς.

— Θὰ μοῦ φανόταν, τῆς εἶπε, ὅτι σὺς ἔχω κλέψει τὴν εὐτυχία, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδέα θὰ διηρησάτο τὴ δική μου εὐτυχία.

— Ὅτε προτιμᾷς, τῆς ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα, νὰ ἀνακοινώσῃς τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν στὴν κ. καὶ τὴν κ. Βομπρέν, παρακαλῶντας τοὺς νὰ προσπαθῶν νὰ τὴν μεταστῶν καὶ λέγοντάς τοὺς ὅτι αὐτὸς ἦταν ἔτοιμος νὰ κρατήσῃ τὸ λόγο του. Μὰ τοὺς καὶ, Ἡ Ἰωάννα ἦταν ἀμετάκλητη. Μὰ οὐκ ἡ Ἀνδρέα ἤθελε νὰ δεχθῇ τὴν θύσιν τῆς.

Ἡ Ἰωάννα τοὺς κύτταξε ἐκστατικῶς...

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΜΠΑΛΛΑΝΤΑ ΤΗΣ ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑΣ

Ἡ ὥραια χωριατοπούλα πέθανε ποῦχε γιὰ μυδιόστραχά τῆς, μόνο τὰ φτερωμένα νιάτα τῆς καὶ τὴν ὁλόχρονη ὁμορφιά τῆς.

Μῆνας δὲν ἔλειψε—καὶ λυόνανε τὰ χιόνια μόλις—ποῦ εἶχε δῦρει τὸν Κалаματιανὸ κ' ἀκούλθαναν οἱ νέοι κ' οἱ νῆες στὸ πανηγύρι.

Μῆνας δὲν ἔλειψε ποὺ ἀρρώστησε καὶ νὰ τὴν ἡ Ἀνοῖξ, προβάλλει καὶ γελαστὴ τὴν πέρνει, τοῦ βενου τῆς γιὰ νὰ τὴν κἀνὴ προσκεφάλι.

Γι' αὐτὸ οἱ χωριάτες παραιτήσανε τὰ ἔργα τῆς μέρας στὰ χωράφια καὶ στὸ χωριὸ σκυτοὶ γυρίζουνε σὰν ἀπὸ λιτανεῖα ἐπιτάφια.

Γι' αὐτὸ ἡ χωριάτικὴς τὰ μαῦρα τοὺς γυρίζουν ταπεινὰ στὰ μαλλιά τοὺς Κι' ἀπ' τὴς αὐλὲς τοὺς, ἀπ' τῆς γλάστρες τοὺς θερίζουνε τὰ λουλούδια τοὺς.

Γι' αὐτὸ τῆς ἐκκλησίας τὸ σήμαντρο σημαίνει πένθος, θλιμμένα κ' οἱ οἱ πηγαίνουνε στὰ μνήματα κ' ὅλα τὰ σπῖτια εἶνε κλεισμένα.

Μονάκι τὰ πουλιὰ τῆς ἀνοῖξης δὲ θέλουνε νὰ βουβαδῶν καὶ σ' ἕνα δέντρο, πλάι στὸ νύσκιμα τὸν τάφο τῆς τὴν κελαιοῦνε.

Τὴν κελαιοῦνε σὰν τὴ φέρονουν, σὰν οἱ πατᾶδες τὴ διαβάουν, τὴν κελαιοῦνε κ' ὅταν μὴ χρώματα οἱ νεκροθάφτες τὴ σκεπάζουν.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

νὰ ποδοπατήσουνε αὐτὲς τὶς ἄλλωστε βάβωρες προλήψεις;

— Αὐτὲς ἡ προλήψεις, φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε ἡ σκίπη, εἶνε βάβωρες, τὸ ὁμολογῶ. Ὅσο, οὐκ ἐγὼ, οὐκ ἡ κόρη μας, οὐκ καὶ ὁ κ. Ὀλιβιέ ἔχουμε τὸ θέρος καὶ τὴν νύκτιν...

Ὁ κ. Βομπρέν ἐσώπασε. Ὅσο, τὸν ἔβλεπε ἡ Ἀνδρέα παρακαλεῖ τοὺς γονεῖς τῆς νὰ φύγουν ἀπὸ τὸν Ἰντερλάκεν.

— Γιατί; τὴ ρώτησε ὁ πατὴρ τῆς.

— Γιατὶ ἀγαπῶ τὸν κ. Ὀλιβιέ καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸν παντρευθῶ.

Πράγματι ἔφυγαν τὴν ἄλλη μέρα. Ἐνας χρόνος πέρασε ἀπὸ τότε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὁποίου ἡ Ἀνδρέα ἔσβινε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα σὰν τὸ κερί. Τέλος μιὰ μέρα ἐμπεσθεύθηκε στὴ μητέρα τῆς πὺς ἡθελε νὰ γίνῃ μοναχὴ σὰν τὴν ἀδελφὴ τῆς.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἡ κ. Βομπρέν ἐξηγήθη. Ἦταν πολὺ τὸ νὰ δῇ τὶς δύο κόρες τῆς, τὶς ὁποῖες ἐλάτρευε, νὰ θάπτονται ζωντανὲς ἡ μιὰ ἐπειτὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη.

— Πήγαμε νὰ συναντήσῃς τὸν κ. Ὀλιβιέ, εἶπε στὸ σπῖγόν τῆς. Ἀν θέλῃ τὴν Ἀνδρέα γιὰ γυναῖκα του, ἂς τὴ ζητήσῃ... Ὅλα εἶνε προσιώτερα ἀπὸ τὸ μοναστήρι.

Ὁ Ὀλιβιέ δὲν χροιάστηκε πολλὲς ἱκεσίες γιὰ νὰ νικήσῃ καὶ τοὺς τελευταίους διαταγμοὺς τοῦ καὶ νὰ δεχθῇ. Ὅταν ἡ Ἀνδρέα τὸν ἐβγαλεῖ στὸ σπῖγόν τῆς, διεμαρτυρήθη κατὰ τὸν σκοπὸν τῶν γονέων τῆς.

— ἔρεις, μαμὰ, εἶπε στὴ μητέρα τῆς, ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς εἶνε ἀδύνατος...

— Μὴ μοῦ τὸ λὲς αὐτό, κόρη μου, ἂν δὲν θέλῃς νὰ τρελλαθῶς ἡ νὰ πεθάνῃς...

Ἡ νέα κόρη ἔπεσε κλαίοντας στὴν ἀγκαλιά τῆς μητέρας τῆς καὶ ἀναγκάστηκε νὰ δεχθῇ.

Ὁ καιρὸς καὶ ὁ ἔως συμπλήρωσαν τὸ ἔργο αὐτὸ καὶ ἡ ἡμέρα τῶν γάμων ἔφτασε.

Μπορὸς σὲ μιὰ ἐκλεκτὴ ὁμήγυρι, ἡ Ἀνδρέα φορώντας ἕνα μακρὸ κάλλιον πέλλο, πλησίασε πρὸς τὸν βομό.

— Ἀνδρέα Βομπρέν, τὴν ἐρώτησε ὁ πατὴρ, δέχεσθε νὰ γίνετε σύζυγος τοῦ Ὀλιβιέ Τερνιέ;

Τότε ἐκείνη, μ' ἕνα παρόδοξο μοιχευτὸ, τοῦ ἀπάντησε:

— Ἀνδρέα!... Ἐγὼ, ἡ Ἀνδρέα!... Μὰ ὅχι!... Εἶμαι ἡ Ἰωάννα!... Ἡ Ἰωάννα ποὺ βγήκα ἀπὸ τὸ μοναστήρι γιὰ νὰ παντρευθῶ...

Ἡ δυστυχισμένη εἶχε τραλᾷ... EUGENE HUBERT

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Θ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Τὸ πνεῦμα τοῦ Δεληγιάννη. Ἐνα σκανδαλώδες τηλεγράφημα. — «Θά γινε λάθος...Θά ζήτοῦσε... θεωρεῖται!...» Ὅταν γίνονται οἱ κουρεῖς, ῥήτορες. Ὁ Δεληγιάννης... σατυρικός ποιητής. Τί ἔγιναν οἱ στίχοι του. Τὸ μοναδικὸν ἔργον τοῦ Δεληγιάννη. Τὸ βραβυκὸ κυνήγι. Πὺς ἔφευγε. Ἀρρώστος με... 40 πυρετοὶ! κλπ. κ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Άχ, έγινε ατμία να καταδικασθῇ ἄδικα ἕνας εὐγενής, συνέχισε ὁ Οὐγγολίνος. Γιατί νὰ μὴ σκεφθῶ τὰ πράγματα καλύτερα πρὶν τὸν κατηγορήσω; Νὰ θυμῶ πὺδ' ὁ Θεὸς μὲ τιμωρεῖ τώρα, στέλνοντάς μου τὸ φάντασμα του. Χθὲς κίβλας στὸ Παρίσι, κοντὰ στὴν ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου, μὲ φάνηκε πὺς εἶδα τὸν κόμητα Κανδάλ. Σήμερον πάλι τρώμαξα μὲ τὸν σῶς εἶδα, γιατί ἰστέθεσα πὺς ἦταν αὐτός. Αὐτὸ δὲν εἶνε σημεῖο διὰ τὸν μὴ συγχωρεῖ οὐτε πεθαμένους;

— Καὶ δὲν ξανάειδες ποτὲ τὸν πρῶτο προσωποφόρο; ρώτησε σὲ λίγο ὁ Διονύσιος Γενναῖος.

— Δὲν τὸν ξανάειδα ἔκτοτε στὸ πρόσωπο. Εἶμαι βέβαιος ὅμως διὰ τὸ μνημονεύειν τὸν γινώσκω καὶ μέσα σὲ χίλους. Δὲν μπορῶ νὰ ξεχάσω ἐκεῖνο τὸ πόδι του πὺς μοῦδεῖε γὰρ νὰ μὲ βεβαιώσῃ διὰ τὸν ἦσαν διάβολος. Ὡ, ἂν τὸν ξανάβλεπα καμμιὰ φορὰ ἢ ἂν ἄκουα τὴ φωνή του...

— Αὐτὰ τὰ φαντάσματα, τοῦ εἶπε ὕστερα ἀπὸ μικρὰ σκέψιν ὁ Διονύσιος Γενναῖος, σοὺ παρουσιάζονται γιατί ὁ φονεὺς ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ ἀκόμη ἀτιμωρητός. Ἀφοῦ συνετέλεσες στὴν καταδίκη ἐνός ἀθώου, γὰρ νὰ συγχωρηθῇς ἀπὸ τὸ Θεό, πρέπει νὰ βάλῃς ὅλα τὰ δυνατὰ σου ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα γὰρ νὰ ἀνακαλύψῃς τὸ φονέα. Ὅσο γὰρ τὸν κόμητα Κανδάλ, σὲ πληροφοροῦ ἐγὼ ἐν μέρους του, διὰ τὸν δὲν εἶχε τίποτε πειὰ ἐναντίον σου. Μείνε ἥσυχος γι' αὐτό.

— Μὰ ποῦς εἶστε σεις;

— Εἶμαι ὁ κόμης Κανδάλ.

Ὁ Οὐγγολίνος παρὰ λίγο νὰ πέσῃ ἀπ' τὸ πόδι του.

— Φάντασμα! φώναξε.

Ὁ Διονύσιος ὅμως τὸν ἐστίριξε νὰ μὴ σωριαστῇ χέμον καὶ τοῦ εἶπε μὲ ἥσυχον φωνή:

— Μὴ φοβάσαι, κακομοῖρη. Ἐγὼ οὐτε μίσος ἔχω ἐναντίον σου, οὐτε θέλω νὰ σὲ ἐκδικηθῶ. Ἐχει καλὴ καρδιά καὶ ἀθάνα ψυχὴ. Ἐστὶν πὺς μοῦ προσέγγισες τέτοια συμφορὰ στὸ παρελθόν, ἐνὶ μέρους νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ ἀποπλύνω τὴν ἴδριν πὺς κληιδώνει τὸ ἀτιμασμένον ὄνομά μου.

Ὁ καμπούρης μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα, ἔπεσε γονατιστὸς μπροστὰ στὸ νέο καὶ ἀγκάλιασε παρὰφορὰ τὰ πόδια του. Μίλησαν μαζὺ πολλὰ ὥρα καὶ ἔπειτα ὁ κόμης τραβήξε γὰρ τὸν πύργο Μοντιμενόν ἀπὸ τὸ δρόμον πὺς περνοῦσε κοντὰ στὴν κόμην Ἐκουέν.

Ὁ Οὐγγολίνος μὲ τὸν ἥσυχον φωνήν, ὅπως νὰ σκέπτεται ὅσα συνέβησαν πρὸς ὀλίγον μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ κόμητος Κανδάλ, ἡ κατάληξις τοῦ ἦσαν μεγάλη.

Ἐξάφην ὅμως εἶδε ἕνα δεύτερον πρόσωπον νὰ ἔρχεται καβάλα ἀπὸ τὸ ἔκονεν. Ὁ ἀγνωστός φοροῦσε ἕνα μαῖον μανδύα καὶ καπέλλο μὲ μαῖον φτερό. Σὲ λίγο ἐπεξέφυκε καὶ προχώρησε κρατώντας ἀπ' τὸ χάλινάρι τὸ ὄρειον καὶ μεγαλόμορον Γερμανοῦ ἀπὸ τὸν ὁδόν.

Ὁ ἀγνωστός μὲ εἶδε στὸ χωράρι τὰ μολύβια πὺς ἦσαν προσωοιμένα γὰρ τὸ σεβασμώτατον δὸν Μαδουρίνο, ἔριξε ἕνα βλέμμα γύρω σὺν νὰ ζητοῦσε τὸ φύλακά του καὶ μὴ βλέποντας κανέναν, ἐμπλέξε τὰ πόδια τοῦ ὁλοῦ του μὲ τὸ χάλινάρι καὶ τὸ ἔβαλε μέσα στὸ ἴδιον μέρος μὲ τὰ μολύβια.

Ὁ Οὐγγολίνος, μὲ εἶδε τὸν ξένο, πῆγε νὰ τὰ χάσῃ. Στὴν ἀρχὴ νόμισε διὰ τὴν ἀσάφειαν τὰ μολύβια τοῦ ἐξ αἰτίας τῆς ἀποσοδοκίτου ἐμφανίσεως τοῦ κόμητος Κανδάλ, τὸν ὁποῖον ἔδεωρε μέχρι τότε νεκρόν. Ὅσο προσεκτικώτερα ὅμως ἐκτίταξε τὸν ἀγνωστο αὐτόν, τόσο περισσώτερον εὐρίσκει διὰ τὸν πρῶτον προσωποφόρο. Γὰρ νὰ βεβαιωθῇ καλύτερα διὰ τὴν ἐκείνου, ἔπρεπε νὰ βλεπτοῦ τὰ πόδια του. Ἀλλ' ἐκεῖνος βρισκόταν σὲ ἀσχετὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸν Οὐγγολίνον καὶ μόνο τὰ γενικά χαρακτηριστικά του διακρινόντουσαν.

Ὁ μυστηριώδης ξένος ἐξακολουθοῦσε τὸ βάδιμά του καὶ ὅταν ἔφτασε σ' ἕνα σύνδεσμον μέρους μεταξὺ τῆς ὁδοῦ Ἐκουέν καὶ τοῦ ἀπομονωμένου οἰκιστοῦ τοῦ Διονυσίου Γενναίου, σταμάτησε, κιντίζοντας γύρω του μὲ προσοχὴ.

Ὁ Οὐγγολίνος, γεμάτος περιέργεια καὶ ἐπιθυμῶντας νὰ διαλευκάνῃ τὸ μυστήριον, ἄφησε τὸ φέμινον του καὶ μὲ μεγάλης προφυλάξεως κατόρθωσε νὰ φτάσῃ μέχρι τοῦ μικροῦ δασυλλίου. Ἐκεῖ εἶδε τὸν ἀγνωστο νάναι σκαρφαλωμένον ἐπάνω σὲ μιά ἀγοριαπιδιά καὶ νὰ κιντίζῃ μὲ μεγάλη περιέργειαν τὸ ἐσωτερικὸν ἐνός χωρομένου δωματίου, τοῦ ἀγροτικού οἰκιστοῦ τοῦ Διονυσίου Γενναίου.

Στάθηκε λίγο καὶ κιντίζε πρὸς τὸ δάσος

Μέσα στὸ δωματίον αὐτὸ βρισκόταν μιά νέα γυναῖκα ἐξαγνισμένη, ὡς ἔφτασε τοῦ Γενναίου. Καθόταν ἐπάνω σὲ μιά παρτέν καὶ χάραινε τὰ μαλλιά ἐνός χωρομένου παιδιοῦ ἐντὶ χροῦν περὶ πὺς κομίσαν ἀσχηματισμένον στὰ γόνατά της.

Ἐξάφην ὁ Οὐγγολίνος, ὁ ὁποῖος παρακολούθησε μὲ μεγάλη προσοχὴ τὸν ξένο, τὸν εἶδε νὰ κάμνῃ μιά ἀπότομη χειρονομία, νὰ ἀποφασιστικὰ τὸ δασυλλίον καὶ νὰ πηδᾷ μὲ μιά τρομερὴ εὐθυμία ἀπὸ τὸν τοῖχον στὸν αὐλόγρον τοῦ οἰκιστοῦ.

Ὁ Οὐγγολίνος, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, τὸν πῆρε ἀπὸ πίσω, ἀλλ' ὅταν ἔφτασε στὸν τοῖχον, δὲν τόλμησε νὰ πηδῇ καὶ αὐτός. Σωφιστὴς λοιπὸν ἐπάνω σὲ μιά φιλύρα καὶ τρύπωσε μὲς στὰ κλάδια της. Ἀπ' ἐκεῖ μνημονεύει νὰ βλέπῃ μὲ τὴν ἡσυχία του καὶ τὴν γυναικα κα πρὸς τὸ δρόμον.

Ὁ ἀγνωστός, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ Ροβέρτον Κέρ, ἔκαμε τὸ γύρον τοῦ οἰκιστοῦ σὺν ἀνθρώπων πὺς γινώσκῃ καλὰ τὸ μέρος, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν πὺς ὁ Οὐγγολίνος ἔφτανε νὰ τὸν ἰδῇ νὰ μπαῖνι στὴν κάμηλον, τὸ παλὶ ἐξήγησε καὶ ἡ Ἰωάννα ἐκείνη ἡμέρα τὸ παρῶν. Σὲ λίγο τὴν ξανάειδε νὰ βγαῖνι στὸν κήπον καὶ νὰ στέκῃ κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο. Φανόταν ἀνέστην γὰρ τὸν καιρὸ. Στάθηκε λίγο, κιντίζε πρὸς τὸ δάσος ἀπὸ ὅπου περνοῦσε τὸν ἀνδρα τῆς καὶ ξανάμεινε μέσα...

Ὁ Οὐγγολίνος, μὴ ἔχοντας πειὰ τί νὰ κάμῃ σ' αὐτὸ τὸ μέρος, γύρισε στὸ χωράρι, ὅπου ὁ Ροβέρτος εἶχε ἀφήσει τὸ ἄλογόν του νὰ βοσκῇ. Ἀπὸ τὸν ἀσπερὸν μὲρὸ τοῦ ζώου ἦσαν σηματοδοτημένα ἕνα κεφαλαῖο Μ μὲ στέμματα δοναῶν. Ἀμέσως ὁ καυκαλὸς κατάλαβε διὰ τὸ ἄλογον ἄνθρωπον στὸν δόνα Μοντιμενόν.

Ὁ Οὐγγολίνος δὲν ἄφησε πειὰ οὐτε στιγμὴν ἀπὸ τὰ μάτια του τὸ σπῆν τοῦ κόμητος Κανδάλ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται μιά βαθιὰ ἐξοφίσι, θέλοντας νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ κακὸ πὺς τοῦ εἶχε προσεγγίσει ἄλλοτε.

Σὲ κάμποση ὥρα εἶδε νύχτα ἀπὸ μακριὰ ὁ κόμης Κανδάλ. Θέλησε τότε νὰ τὸν σταματήσῃ καὶ νὰ τοῦ φανερώσῃ διὰ τὴν ἐκείνου, μὰ ἐκεῖνος πῆγε πρὸς αὐτὸν, χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ τὸν κιντίζῃ.

Λίγον κατόπιν φάνηκε πάλι ὁ Ροβέρτος Κέρ, ὁ ὁποῖος αὐτὴν φορὰ δὲν βγήκε πρὸς τὸν δρόμον ἀπὸ τὸν τοῖχον, ἀλλ' ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἐπὶ τῆς γρήγορας πρὸς τὸ ἄλογόν του, τὸ καβαλλοῦσε καὶ διενθύνθηκε πρὸς τὸ Μοντιμενόν.

Ὁ Οὐγγολίνος μύρωσε τώρα νὰ δῇ τὸ πόδι τοῦ Ροβέρτου καὶ αὐτὸ τοῦ φάνηκε γὰρ νὰ ἀναγνώσῃ σ' αὐτόν τὸν δολοφόνον τοῦ μαρκαζίου Βάσα. Δὲν ἔβλεπε πειὰ ἂν ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κόμητα Κανδάλ γιὰ τὴν ἀπὸ τὴν ἀποκολληθῇ τὸν γραμματέα. Στάθηκε λιγάκι διστακτικὰ καὶ γρήγορα πῆγε τὴν ἀπόφασίν του. Μὲ ταχύτητα πρὸς τὸν καβαλλοῦ καὶ σὲ λίγο ἐξαφανίσθηκε στὴν ἄκρην τοῦ δρόμου, ἐνὶ χοντρὲς σταλαμῆτες βοσκῆς ἔπρεψαν ἀπ' τὸν οὐρανόν.

Τὴν εἶχε συμβῇ ὅμως ἐντομεταξὺ μέσα στὸ σπῆν τοῦ Διονυσίου Γενναίου;

Ὁ Ροβέρτος Κέρ, ἀφοῦ ἔκαμε τὸ γύρον τοῦ οἰκιστοῦ καὶ βεβαιώθηκε διὰ τὴν ἐκείνου τὴν ὥρα οἱ ἰσχυροί, πέρασε τὸ κατώφλι καὶ ἔμεινε κάμποση λεπτὰ κινούμενος πρὸς ἀπὸ μιά πόρτα. Σὲ λίγο εἶδε νὰ περναῖ ἀπὸ μπρὸς του ὁ μικρὸς Ρογῆρος, ὁ ὁποῖος πῆγε νὰ παῖξῃ μὲ τὸ σκίλον ἔξω στὸν κήπον. Τότε ὁ γραμματεὺς ἀνέβηκε στὸ πρῶτον πάτωμα καὶ ἀνοίξε μὲ θάρρος τὸ δωματίον τῆς γυναίκας τοῦ δοναῶν Γενναίου.

Ἐκεῖνη ἀκούγοντας πίσω τῆς ἀνδρὰ βήματα, ρώτησε χωρὶς νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι της:

— Ἐστὶν εἰσα, ἀγαπητέ μου Διονύσι;

Ὁ Ροβέρτος, χωρὶς νὰ ἀπάντησῃ στὴν ἐρώτησίν της, ἔβγαλε τὸ καπέλλο του, ἔκοψε μὲ τὸν μανδύα του καὶ στεκόταν ἀκίνητος κοντὰ στὴν πόρτα.

Ἡ Ἰωάννα, ἐπειδὴ δὲν ἔλαβε ἀπάντησιν, σι- κώθηκε ἀπὸ τὸν αἶμα τῆς καὶ τῆς καὶ βλέποντας τὸν μπροστὰ της, ἔκαμε διὰ βήματα πρὸς τὰ πόδια καὶ ἔβγαλε μιά δυνατὴ κραυγὴ. Τὸ πρόσωπόν της εἶχε γίνῃ κατάχλωμον ἀπ' τὸν τρόμον.

— Δὲν μὲ γινώσκεις, Ἰωάννα; τῆς εἶπε ἐκεί- νος. Γιατί φοβήθηκες ἔτσι;

(Ἀκολουθεῖ).

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CHARLES PETTIT

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

ΚΕΙΝΟ τὸ πρωῒ, οἱ δύο νεόνυμφοι, ὁ Ζάν καὶ ἡ Φρανσουά, πὺς ἔκαναν τὸ γαμήλιον ταξίδι τους, ἔφτασαν στὸ μονόδρομον Ἰν- δικό σπατάκι πὺς ἐχρησίμευε ὡς ξενοδο- χεῖο τὸν περιηγητῶν, οἱ ὁποῖοι πῆγαν νὰ θαυμάσουν τὰ μεγαλειώδη ἔρεπια τῆς παλαιᾶς πρωτεύουσας Ἀνγκορ, μὲς στὴν καρδιά τοῦ Κράτους Κάμποτζ, ἀνάμεσα στὸ Ἀφγανιστάν καὶ στὴν Ἰνδία. Ἐπει- ῇ ἔκανε φοβερὴ ζέστη, πέρασαν, διὰ σχεδὸν τὴν ἡμέραν τους, κλεισμένοι στὸ ξενοδο- χεῖο, ὅπου συνηθίζεται στὰ μέρη αὐτά. Σαπλωμένη σὲ μιά πλεχτὴν πολυθρόνα, ἡ Φρανσουά δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν νὰ βρα- διάζῃ. Ἦταν τόση ἡ ζέστη!

Μετὰ τὴς 4 τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ἡ ζέστη ἔπεσε, οἱ νεόνυμφοι ἀποφάσισαν νὰ κάνουν μιά ἐκδρομὴν μὲ τὸ αὐτοκίνητό τους. Ἀνέβηκαν στὸ αὐτοκίνητόν καὶ ἔπρην ὁδομάρχη καὶ διὰ τους, τὸν ὁδοὺν νεοφτιαγμένον δρόμον, πὺς διαγράφει ἕνα με- γάλον κύκλον ἀπ' τὴν παλαιὰ πρωτεύουσαν, τῆς ὁποίας τὰ ἔρεπια εἶνε σχεδὸν θαμμένα κάτω ἀπὸ μιά πλουσία βλάστησιν.

Ἐχαν προχωρήσει ἀκόμη χιλιόμετρα, ὅταν ἀπὸ μιά καμὴν τοῦ δρόμου διέκριναν ἕνα πανάγχαμον νῶν, κινούμενον στὴν καρδιά τοῦ δάσους. Κατέβηκαν, ἄφησαν τὸ αὐτοκίνητόν στὴν ἄκρην τοῦ δρόμου καὶ ἐπρόχωρησαν πρὸς τὸ ἐγκαταλειμμένον ἐκεῖνο θυσιαστήριον, πὺς ἔλα- ῖε διὰ δύο χιλιάδων χρόνων. Τὰ ἀνάγλυφα τοῦ ἦσαν ὑπέροχα. Ὁ χρό- νος τὰ εἶχε ἀσβεσθῇ καὶ τὰ ἔλα ἀφήσει ἀνέπαφα.

Πρὸ πέρα διέκριναν ἕνα θαυμάσιον ἄγαλμα καὶ προχώρησαν πρὸς τὸ ἐκεῖ. Ἐβάδισαν γοητευμένοι διὰ μέσον τοῦ δάσους, τοῦ ὁποῖου τὰ πικρὰ φυλλώματα δὲν ἄφιναν οὐτε μιά ἀχτίδα ἡλίου νὰ περάσῃ. Τὰ ἐξοικαῖα πούλα πὺς περνοῦνταν στὰ ψηλότερα κλα- ῖα τὸν πανήγυλλον δέντρων, ἄφιναν ξαφνικά ἀγριε- ροζιές.

Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, ὁ Ζάν καὶ ἡ Φραν- σουά προχωροῦσαν διαρκῶς, γιατί ἀνεκάλυπταν κά- θε τόσο καὶ ἕνα νέο ἄγαλμα, ἀνάγλυφα, πλάκες ἐπι- τῆμας, διὰ ἀριστοτεχνικὰ, ἀξια νὰ φιγυροῦναι στὰ καλύτερα μνημεῖα, τὰ ὁποῖα ὅμως βρισκόνταν ἐγκαταλειμμένα μέσα στὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο δά- σος. Τέλο- σὲ κάποια στιγμή, ὁ Ζάν κιντίζε τὸ ρο- λὶ του. Ἦταν ἔξη ἡ ὥρα.

— Ὅπου νάναι θὰ νυχτώσῃ, εἶπε. Ἄς γυρίσουμε πίσω. Δὲν πιστεύω νὰ βρισκόμαστε πὺς μακριὰ ἀπ' τὸ μέρος τοῦ δρόμου, ὅπου ἀφήσαμε τὸ αὐτοκί- νητό μας. Τὸ πρῶτον ὅσον ἐντάξει θὰ φτάσουμε.

Ὁ Ζάν ἔβλεπε μὲ βήματα γρήγορα, γὰρ νὰ μὴ τοῖς πάσῃ ἡ νύχτα. Περιοδεύοντες περισσώτερον αὐτὸ ἕνα τέταρτον καὶ ὅμως δὲν ἔβλεπαν μιστὸς τους τὸ δρόμον. Ὅπως συμβαίνει συχνὰ ὅταν περπατᾷ κανεῖς μέσα σὲ δάση, ἔχουν κάνει ἕνα μεγάλο γύρον, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν.

Καὶ ξαφνικά ἀπὸ τὴν γύρῃ τὸν σιροῦπαμα, τὸν γρήγορον σιροῦπαμα τὸν τροπικὸν χωρὶν, τὸ ὁ- ποῖον δὲν διακεῖ παρὰ λίγα μόνον λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἐπειτα ἤθετο ἀπότομα βαρεῖα ἡ νύχτα, μὲ τὸ πικρὸ, ἀπύρματο σκοτάδι της.

Ἀπότομα ἐπίσης οἱ παπαγάλοι σταμάτησαν τὰ κακαρίσματά τους σὲς κορυφὰς τῶν δέντρων καὶ ἡ μυριάς τῶν ἐντόμων ἔπαυαν νὰ βόσκουν γύρω. Μιά ἀπέραντη νεκρὴ σιγὴ ἀπλώθηκε ἀπ' ἄκρην σ' ἄκρην τὸ δάσος.

Ταραγμένη ἀπὸ ἀνησυχία καὶ τρόμον, ἡ Φρανσουά σφιγγόταν ἐ- πάνω στὸν ἄντρα της, ὁ ὁποῖος μὲ φωνὴν πὺς προσπαθοῦσε νὰ τῆς δώσῃ εὐθυμὸν τόνον, προσπαθοῦσε νὰ τὴν καθησυχάσῃ. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἦταν λιγώτερον ἀνέσυχος καὶ φοβισμένος ἀπὸ ἐκείνην.

Διὰ δολιχέως ὥρες ἐβάδισαν ἔτσι ψηλαφητὰ μέσ' στὸ βαθὺ σκο- τάδι. Στὸ τέλος στάθηκαν ἀποκαυμένοι.

— Δὲν ἔλαχε ἀμφιβολία... Χάσαμε τὸν δρόμον, εἶπε ὁ Ζάν.

Τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων δὲν τοὺς ἄφιναν νὰ ἴδωσιν οὐτε μιά γωνίαν οὐρανοῦ. Κατέβηκαν διὰ ἡσυχίας καὶ ἡσυχίας ἀπὸ τὸν δρόμον καὶ μὲς στὴν μέση τοῦ δάσους. Νὰ φανῶσιν βοήθεια, δὲν θὰ τοὺς φερόσιν, γιατί τέτοια ὥρα κανένας ἀνθρώπος δὲν θὰ βρισκο- ταν μέσ' στὸ δάσος.

— Ἄς καθίσουμε λοιπὸν κάπου νὰ ξεκουραστοῦμε καὶ νὰ περιμέ- νουμε ὅπου νὰ ἔμμερσῃ, ἀποκρίθηκε ἡ Φρανσουά.

Ἐκάθισαν κατὰ κράτος καὶ σφιγγόμενοι ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τακτο- ποιήσαν ὅσο μπορούσαν πρὸς ἀναπνοήν. Τὰ μεσάνυχτα δὲν ἄρην- σαν νὰ φτάσουν. Κουβεντιάζον καὶ κιντίζον σιγά-σιγά. Κατέληξαν μάλιστα γὰρ πάουν σὲ εὐθυμὴν τὴν περιπέτειαν αὐτήν. Τὴν ὥραν ἀνάμνησι τὰς ἀπὸ τῆς ἀπῆλθον, ἀλήθεια, καὶ μὲ τὴν καμὰν θὰ τὴν διηγόντουσαν σὲς κορυφὰς συγκεντρώσεως!

Σαπλωμένη σὲ μιά πολυθρόνα ἡ Φρανσουά δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν νὰ βραδιάσῃ...

Ἀλλὰ τὴν μία μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἡ Φρανσουά ἄρχισε νὰ μιλᾷ μ' ἕνα κέφι παρὰ ξένο. Γελῶσε νευρικά καὶ ἔλεγε πράγματα μπερδε- μένα, ἀκατανόητα. Θὰ νόμιζε κανεὶς πὺς ἦταν μεθυμένη.

Ὁ Ζάν τὴν ἀκούει μὲ κάποια ἀνησυχία. Σὲ κάποια στιγμή μάλιστα τῆς εἶπε μὲ τόνον τρυφερό νὰ εἶνε φρονιμώτερη. Ἐκεῖνη ὅμως ἄρχισε νὰ γελᾷ περισσώτερον, μὲ ἕνα γέλο- πὺς ἔξενον, ἀτελείωτο.

Κατὰ τὴς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα παραμυλοῦσε ἐντελῶς. Ἐλεγε μὲ μιά φωνὴν πὺς ἔμοιαζε σὺν οὐρλασμά:

— Οἱ ἰθαγενεῖς ἔχουν δικήν. Αὐτὸ τὸ δάσος εἶνε γεμάτο ἀπὸ διαδόλους, νεράιδες καὶ κακὰ πνεύματα!...

— Ζάν, μικροῦλή μου Ζάν, ἀγαπητέ μου Ζάν, πάρε με στὴν ἀ- καλιά σου καὶ πῆγανέ με ὡς τὸ αὐτοκίνητό μας... Πρέπει νὰ γυρί- σουμε στὸ ξενοδοχεῖο...

Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος, ἀποκαυμένος πειὰ, σιωποῦσε, ἡ Φρανσουά ἐπρόσθετε:

— Δὲν εἶνε μακριὰ... Τὸ βλέπεις πολλὰ καλὰ τὸ αὐτοκίνητό μας... Νὰ τοῦ ἐκεῖ μπροστὰ μας... Δὲν τὸ βλέπεις; Νὰ τοῦ! Ἐκεῖ!...

Ὁ Ζάν πῆρε τὴν γυναῖκα του στὴν ἀγκάλιαν του καὶ προσπάθησε νὰ τὴν καθησυχάσῃ. Μὰ ἐκεῖνη ἔτρεψε σὺν κροῖσῃ καὶ τὰ δόντια της κροτάλιζαν.

Τὴν εἶχε κυριεύσει ὁ πυρετὸς τοῦ δάσους, ὁ τρομερὸς αὐτὸς πυ- ρετὸς, πὺς τὸν ἀνθρώπον οἱ γιατροὶ τῆς Εὐρώπης καὶ πὺς δὲν εἶνε τί- ποτε ἄλλο, παρὰ μιά γοργὴ δηλητηρίασις τοῦ αἵματος, πὺς προέρχε- ται ἀπὸ τὴς νυκτερινῆς ἀναθυμιάσεως τῶν ξερῶν κλαδίων, τῶν φυλ- λων καὶ τῶν φυτῶν, πὺς ἀρχίζουν νὰ σαπίζουν.

Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Ζάν ἐννοιοῦσε νὰ τὸν κυριεύῃ μιά μεγάλη ἀ- διαθεσία. Τὸ κεφάλι του στριφογύριζε. Δὲν κατόρθωνε νὰ συγκεν- τρώσῃ τὴς ἰδέες του.

Ἀκούει μόνον συγκεχυμένα τὴ φωνὴν τῆς Φρανσουά, πὺς κάθε τόσο τοῦ φωνάζει:

— Μὰ γιατί μ' ἀφίνας νὰ πεθάνω ἐδῶ πέρα;... Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ κινήσῃς λίγα βήματα γιὰ νὰ μὲ σώσῃς. Δὲν βλέπεις λοιπὸν τὸ αὐτοκίνητό μας; Νὰ τοῦ!... Ἐκεῖ!...

Ὁ Ζάν νινάγτηκε τώρα ἐπάνω, καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια, ἀνοίξε καλὰ τὰ μάτια του καὶ κιντίζε ἐπιμονῶς, ἐντατικὰ μπροστὰ του, προσπαθόν- τας νὰ διαπεράσῃ μὲ τὸ βλέμμα του τὰ σκοτάδια... Ἀλλὰ δὲν εἶδε τίποτε... Ἐμπρός, δεξιὰ, ἀριστερὰ, σκοτάδια ἀδιατάραστα ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

— Δὲν ἀπάρχει ἀμφιβολία, ψιθύριζε τότε, ἡ Φρανσουά δὲν βλέπει διὰ αὐτὰ μέσ' στὸν πυρε- τὸν της.

Ἀλλὰς καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ κινήσῃ οὐτε ἕνα βήμα. Σιγά-σιγά ἔχανε τὴς ἀσθενεῖς του, δηλητηριασμένους καὶ αὐτὸς ἀπ' τὴς νυκτε- ρινῆς ἀναθυμιάσεως.

Ἐν τούτοις τὴν αἰγὴν, ὅταν ἡ πρῶτος λάμψις τῆς ἡμέρας πέρασε τὰ φυλλώματα, ὁ Ζάν συνήδε σιγά-σιγά. Μὲ κόπον πὺς μισάνοιξε τὰ βλέματά του. Καὶ τότε τὸ πρῶτον πρῶτον πὺς εἶδε μπρὸς του ἦταν τὸ αὐτοκίνητόν, τὸ αὐτοκίνητό του, πὺς βρισκόταν ἐ- κεί, στὴν ἄκρην τοῦ δρόμου, σὲ ἀπόστασιν εὐκαί- μετρον ἀπὸ τὸ μέρος σὲ ὁποῖον ἔχανε περάσει τὴν νύ- χτα τους, αὐτὸς καὶ ἡ Φρανσουά.

Χαρούμενος γύρισε πρὸς τὴν γυναῖκα του καὶ τῆς εἶπε:

— Φρανσουά, ἔχεις δικήν, Σίγκω, τὸ δάσος...

Ενισχύσατε τον οργανισμόν Σας που φθείρεται από τον καθημερινόν αγώνα της ζωής. Καταπολεμήσατε την σωματικήν και διανοητικήν Σας κόπωσην. Το

ΣΟΥΡΑΖΟΥΤΑΙ

ασύγκριτον τονωτικόν εγγυάται ην ανανέωση των δυνάμεών Σας

ΚΥΡΙΑ !!!

ΑΙ ΡΥΤΙΔΕΣ, ΚΗΛΕΣ ΚΑΙ ΠΑΧΗ

του προσώπου εξαφανίζονται ριζικώς **MONON**

διά των ΓΝΗΙΩΝ ΕΠΙΔΕΣΜΩΝ εκ Κ'ΟΥΤΣΟΥΚ RADIO - ACTIF

ΤΟΥ DOCTEUR MONTEIL PARIS

του Πανεπιστημίου των Παρισίων.

Ο ΚΟΡΣΕΣ δολιχέρως εκ θεραπευτικού καουτσούκ R² DIO - ACTIF, καταργεί την παχυσάρκιν και τας παραμορφώσεις του σώματος.

Ο ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΣ, εκ του ίδιου καουτσούκ τενώνει και επιφέρει ταχεία ανάκαμψιν των μαστών.

Η ΔΟΣΙΟΝ ΤΟΝΙΦΕΡΜΑ, αναζωογονεί τους πλιπτοντας μαστούς.

ΤΑ ΕΟΒΟΥΣΕΝΕ ΠΙΛΛΣ, διά την ανάπτυξιν του στήθους.

Ζητήσατε κατάλογον δωρεάν. Εις τας επαρχίας αποστέλλεται εικονογραφημένος κατάλογος εντός κλειστού φακέλλου έναντι Δρ. 5

Εκ ΑΝΝΗ ΣΚΑΛΙΑΡΗ, 'Αγ. Κωνσταντίνου 12-ΑΘΗΝΑΙ

115

Πρώτα βραβεία

ΕΞ ΕΝΙΣΤΗΜΟΝ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΙΝ

MONVADO

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΜΑΡΚΑ ΤΩΝ ΚΟΜΨΕΥΟΜΕΝΩΝ

ΜΟΝΟΙ ΑΠΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΜΑΡΚΟΥ Κ ΤΣΑΜΠΟΥΛΑΣ

ΕΡΜΟΥ 20

ΚΑΡΔΙΑΚΙΔΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ

Πατησίων 5

Εκφράζει όλα τα συστήματα της φωτογραφικής τέχνης. Βραβεία Παρισίων-Ρώμης

ΑΝΩΓΕΡΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΑΡΙΣΩΝ

Η μόνη εν Ελλάδι συστηματικώς οργανωμένη Σχολή. Παράρτημα 'Αθηνών, 'Οδός 'Αχαρνών 486, 'Υπό την Διεύθυνσιν της Κας ΜΗΛΟΝΤ.

ΑΝΩΓΕΡΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ΚΟΠΤΙΚΗΣ, ΓΥΝ. ΚΑΠΕΛΛΩΝ, ΑΣΠΡΟΡΟΥΧΩΝ, 'ΝΘΕΩΝ

Διδασκαλία παρ' ειδικών καθηγ. των και καθηγητρίων της Σχολής δι' απλής και εκλαϊκευμένης μεθόδου. Καταρτίζονται άριστα τα μαθήματα εντός τριών μηνών.

Ειδικά μαθήματα δι' αλληλογραφίας.

Τιαιτέρω πρακτική εξάσκησης εις το πρότυπον ατελεί της Σχολής.

Δ ΠΛΩΜΑ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟΝ

Εις το πρότυπον ατελεί της Σχολής γίνονται δεκταί πανταίωτα μαθητάων, κατέλλων και άνθρών.

Τμήμα εκτελέσεως ΠΑΤΡΟΝ επί παραγγελίας και επί παραγγελίας

POUR IDEAL

Εναντίον της υπερβολικής Ξηδρώσεως

Δυσσομίας

Συγκυμμάτων

Ζητήσατε το εις τα Φαρμακεία

Εκαστον κυτίο με οδηγίαν δοσιν Δρ. 12

ΠΑΡΘΟΝΗ (Στόκ Περασμάζόγλου 19 'Αθήναι 26 Ολίαν

ΑΚΕΣΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΣ ΤΩΝ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣ

ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ

Απολύτως γενική και εν οδδεδμιάς ενοχλήσεως του δέρματος. Καταπράυνσις της φλογώσεως των τός έρεθισμού του δέρματος.

Επιτυγχίνεται με απλές μέθας επίθεσεις με ΣΙΜΙ, φάρμακον ενιστώνμενον από όλους τους ιστούς διότι κατατρέπει εις δόξατα μείον σποδός πόρους του δέρματος και εύκολύνει έτσι την εδωτήν νεκροή. Έχει επίσης ανώτερον τογην κατά των επιπορώων του καιρού.

ΣΙΜΙ

Πωλείται εις όλα τα καλά φαρμακεία

Αγοράζετε όλοι την «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ»

ΓΑΛΑ ΒΛΑΧΑΣ

ΟΔΟ-ΡΟ-ΝΟ

Αριστον άρκαβέ

Αμερικανικόν

Αντιδρωτικόν

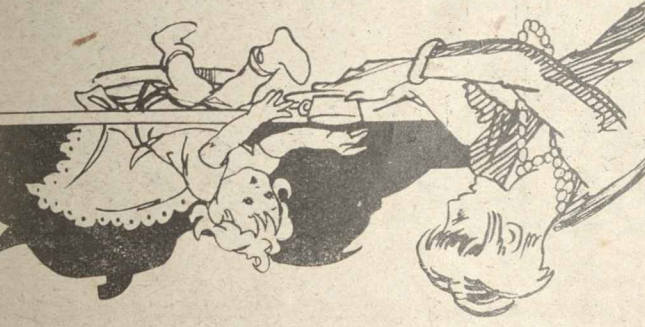
ΖΗΤΗΤΑΙ 10

Τα προηγούμενα φύλλα του «Μπουκέτου» τιμούνται

3 δραχμάς έκαστον.

ΠΟΥΡΓΟΚΑΝΤΙ

Και Σεις που είδατε μεγάλας, πολύ δε περιωδέστερον το καίρι σας, όταν του διακρίνετε το

Και Σεις που είδατε μεγάλας, πολύ δε περιωδέστερον το καίρι σας, όταν του διακρίνετε το

ΠΕΨΟΝΤΕΝ η νέα Αμερικανική δονοειστική

1 εν. Ανεπρόσμενη Π. ΠΕΡΟΛΟΥ, Παλαιά Ολιαν 3-48

Κατασχεμμενόναι τα επί των οδδωντων έικαδικαίσι

ΤΙ ΚΕΡΔΙΖΟΤΑΙ ΤΙΝΑΙΚΕΣ

Ι. ΑΥΤ. Τ. ΖΙΑΝΗΣ

60 δδδς Στάδιον 60-ΑΘΗΝΑΙ

ΑΡΕΤΑΙΕΙΟΝ

50 δδδς Στάδιον

Μέλλον όστις έτα σφαιλίζεται την εν γυμνασίαν του όφελος όνησιν καλώς κατανοήσας το κατ'εξέχοντα όφελος έκατοικησας κορμολογίας ην τον υς παγκόσμιος «ΜΙΣ» δα γίνεται άσφαλώς

50 δδδς Στάδιον

Μέλλον όστις έτα σφαιλίζεται την εν γυμνασίαν του όφελος όνησιν καλώς κατανοήσας το κατ'εξέχοντα όφελος έκατοικησας κορμολογίας ην τον υς παγκόσμιος «ΜΙΣ» δα γίνεται άσφαλώς

ΚΑΡΑΚΑΣ

Πριν αγοράσετε την υμπερλάσας

Επισκεφθήτε το καλώς έκτετατόν έμπορικόν

ΙΝΟΙ ΜΑΡΚΟ

ΤΑΧΥΤΗ ΣΥΝΑΜΑΡΤΟΝ

5%

ΑΛΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΣΑΙ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΘΕΣΑΙ

ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΣΑΙ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΘΕΣΑΙ

— Ἡ “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,,... Τί περιοδικό !... Τί θαῦμα !... Τί κομ-
ψότις !... Ἀσθὲνα καὶ πικρία περιεχόμενα, ἐκλεκτὰ διηγήματα, συναρπα-
στικὰ μυθιστορήματα, περίεργα ἀπ’ ὅλο τὸν κόσμον, εὐθυμες ἱστορίες καὶ ἀ-
σιεῖα, παιαμύθια, ποιήματα, βιβλιασίδες μεγάλων ἀνδρῶν, ἥθη καὶ ἔθιμα ἀ-
γρίων λαῶν, παθητικὰ τραγούδια, παρακλούθησις τῆς μόδας ἀπὸ τὰ πλέον
ὀνόμασιὰ ξένα περιοδικά, ἀκτοναλιτὲ πλούσια εἰκονογραφημέναι, ἐγχρομας
εἰκόνες κλπ. κλπ. κλπ. Ὅ,τι ζητήσῃ κανεὶς τὸ βρίσκει σὺν τῷ περιοδικῷ αὐτῷ. Τί
γὰρ σοῦ πῶ... Χωρὶς φαγί, χωρὶς νερό, χωρὶς χορὰ, χωρὶς περίπατο μπορῶ
να μείνω. Χωρὶς “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,, ποτέ... ποτέ... ποτέ !...

